

# Slovenski PRIJATELJ.

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. av. velj. na leto.

---

Štev. 1. V Celovcu 15. januarja 1879. XXVIII. tečaj.

---

## **Pridiga za IV. nedeljo po ssv. treh kraljih.**

(Terpljenja so viharji; gov. J. A—st.)

„In glej! velik vihar je postal na morju,  
tako da so valovi čolnič pokrivali.“  
(Mat. 8, 24.)

### **Vvod.**

Danešnje sv. evangelje nam pripoveduje od velikega viharja na morju. Ta vihar je Jezusove učence v strah in grozo pripravil, tako da so vsi plašni svojega Gospoda pomoči in rešenja prosili, naj je nevarnosti potopa reši. „Gospod! otmi nas poginjamo,“ so začeli na ves glas vpiti. Pa kakor so bili učenci Jezusovi na morju od hudega viharja napadeni, ravno taki viharji so tudi v človeškem življenji; tudi nas velikrat viharji britkost in nadlog napadajo; ti viharji nas tudi hočejo pokončati. Koliko zopernih britkost, koliko žalostnih prigodb bije na človeško serce, in ga delajo nepokojnega! Kralj v svojem poslopju, kakor siromak v svoji revni bajtici, ni varen pred viharji človeškega življenja. Sreča za nas ljudi, da viharji v človeškem življenji so podobni viharjem v natori, in da imajo viharji človeškega življenja vse tisti dobre in koristne lastnosti, kakor natorni viharji. Zato vam bom danes povedal, kako tolažna resnica je ta, da viharji in hude vremena v natori so podobni žalostnim uram in dnevom v človeškem življenji. — Pripravite se poslušati te tolažne resnice.

### **Razlaga.**

Viharji in hude vremena v natori so podobni žalostnim uram in dnevom v človeškem življenji.

### 1. Od kod pač pridejo viharji v natori?

Od Boga, začetnika in stvarnika cele nature; tako tudi britkosti in terpljenja v človeškem življenju od njega pridejo. Bog je po svoji modrosti previdel, da hude vremena, da si ravno so tu in tam posamezno škodljive, so pa vendar le potrebne, da se ohranja in srečno obstaja celi svet. In ker so za celi svet potrebne in koristne, zato tudi Bog ukazuje vetrovom se vzdigovati in viharjem bučati.

Ravno tako so tudi žalostne ure in dnevi v človeškem življenju le od Boga. Noben las, pravi sv. pismo, ne odpade vaši glavi brez volje in dopuščenja nebeškega Očeta. Karkoli se vam žalostnega ali britkega primeri, vse terpljenja in zopernosti so le po božjem dopuščanju, on jih vodi, da očiščuje naše duše in zveliča, in jih tudi odvzame, kedar hoče. O kako tolažna je ta resnica za nas!

### 2. Viharji in hude vremena zrak čistijo.

Zrak bi se kakor stoječa voda vsmradil, in bi bil kužen in smerten, ko bi ga vetrovi in viharji škodljive soparice ne čistili. So tedaj viharji za vso natoro največa dobrot. Tako so tudi vse žalosti in terpljenja človeku koristne. Tudi one čistijo dušo napuha in prevzetnosti, posvetnih misel, in sploh pregreh in hudobij. Dokler človeku solnce sreče sije, če se mu nektare leta dobro godi, če se mu vsaka reč po željah njegovega serca spolnuje, če se mu ni bati pomanjkanja potrebnega živeža, če je od drugih češčen, in mu vse po sreči gre, o kako lahko tak človek pozabi Boga, in postane merzel za božje in dušne reči, on doprinaša greh za grehom, on zapusti pot pravice, in se podá v svoji lahkomišljenosti na pot pogubljenja, on zaničuje revne in uboge brate, od njega zgine ljubezen do Boga in do bližnjega, in tako se znajde v največi nevarnosti vekomaj pogubljen biti. Reci postavim takemu srečnemu človeku, da nas čaka večnost; on noče nič od njega slišati, ker je že s svetom popolnoma zadovoljen; nagiblji ga k Bogu, on meni, da ga ne potrebuje; spominjaj ga na čisto veselje pobožnosti in boga-boječnosti, nad takim veseljem nima nobenega dopadanja, ker ga je časna sreča vsega omamila.

Ali vse drugači je pa, kedar se vihar britkosti zoper njega vzdigne, kedar Bog takemu srečnemu človeku kako terpljenje, kako nesrečo pošlje, kedar vse njegove posvetne želje in upanja zginejo. Takrat še le spozna, kako nestanovitno da je vse posvetno, takrat čuti, kako potrebna da je pomoč božja, takrat se mu oči odprejo in vidi, da le večne dobrote človeka v resnici srečnega delajo. Britkosti ga opominjajo, da Bog je njegov stvarnik in gospod, britkosti ga opominjajo, naj je pokoren Bogu v vseh rečeh. Te ga priganjajo, naj se trudi za lepe čednosti, naj je poterpežljiv, ponižen, usmiljen do drugih ljudi, naj sam sebe zatajuje, naj ljubi Boga in bližnjega; za vse to mu pred v sreči ni bilo dosti mar ali pa nič. In če tudi

kdo ima še kake čednosti nad seboj, tukaj se še le vidi v dnevih britkosti, na kaki stopinji so vse njegove čednosti. Kdaj zamore pač človek bolj očitno pokazati, da je samega sebe, svoje življenje in svojo smert v božjo roko izročil, kakor takrat, kedar ga viharji britkost in nesreč tarejo; kdaj bolj pobožno in srečno moliti, kakor v potrebi in sili; kdaj pač bolj trdno in stanovitno zaupanje v Boga imeti, kakor takrat, kedar zdihuje milo pod težko butaro križev in nadlog; kdaj ima človek lepšo priložnost pokazati potterpežljivost, kakor ravno takrat, kedar ga začne svet zaničevati? Prave bogaboječnosti in pobožnosti si človek nikdar tako lahko ne pridobi, kakor kedar ga viharji britkost in nesreč napadajo; takrat se on tudi očisti in ohladi, da si iz smradu pregreh pomaga. Kakor tedaj viharji v natori čistijo zrak, da smerdljiv, kužen ne postane, ravno tako se tudi naše življenje čisti v viharjih britkost in nesreče. Britkosti in terpljenja so tedaj od nekdanj najboljši pripomočki v roci božji bili ljudi čistiti, in jih k čednostim in bogaboječnosti napeljevati. „Zahvalim te, o Bog“, tako je molil kraljevi prerok David, „da me tepeš, pač, dobro mi je, da si me ponižal.“ Tolažna je tedaj misel, da žalost in terpljenje so človeku v očiščevanje in prid.

3. Viharji in hude vremena pridejo le malokdaj, in vedidel le po letu. Tako tudi viharji in britkosti in terpljenja v človeškem življenji. Človek ima zmirej več mirnih, kakor žalostnih ur na svetu, in skušaja uči, da žalostne in britke ure ne zadevajo toliko mladih in starih ljudi, ampak več del zadevajo le srednje starosti. Res, da nobeden, naj bo mlad ali star, ni izvzet od terpljenja, vendar več del človeka takrat, ki je v sredi let svojega življenja, najraji tudi težave in britkosti obiskujejo. In kako tolažno je to, da božja previdnost le takrat človeku hudo pošilja, kedar je še najbolj pri moči se tistim vstavljati!

4. Po hudem vremenu v natori pride več del spet solnčni sij, mirnost in tihota. Črni oblaki se razpodé, vihar preneha, in spet je jasno in prijazno. Tako je tudi z viharji v človeškem življenji. Velikrat je za človeka toliko britkost in žalost, toliko zopernosti in težav, kakor da bi se bilo vse hudo zoper njega zapriseglo, kakor črna megla leži nadloga na duši človekovi, pa na enkrat se razjasni, in spet je mir in pokoj v sercu.

Res ni stanovitnega hudega na tem svetu, ker je vse spreminljivo na njem in minijoče; vse, kar pride, zopet mine, kakor valovi v reki tekoči dnevi in ž njimi vse težave človeškega življenja minejo; in ko bi kako hudo tudi do smerti trajalo, vsaj dalje — na unem svetu — ne bo trajalo, če le človek dobro in mirno vest seboj v večnost vzame. Tam v večnosti nobeno hudo več ne kali dobrega, mirnovestnega serca. Tamkaj bo Bog vse solze iz oči zbrisal, tam ni več smerti, ne žalosti, ne bolečin. Kolika tolažba za terpeče serce!

## Sklep.

Bodi tedaj pripravljen, kristjan moj! na viharje v človeškem življenji, ne bo ti jih manjkalo, toda nikar ne obupaj, kedar bodo tvoje serce nadlegovali; ne bodi malosерčen, kakor učenci Jezusovi pri morskem viharju, temuč zaupaj v Boga in njegovo sveto previdnost. Ohrani le svojo vest čisto in neranjeno, in nič hudega ti ne bo škodovalo; „tistim, ki Boga ljubijo, vse reči, tudi težave k dobremu teknejo.“ Kedar te britkosti in terpljenja zadevajo, misli si, žalostne ure v življenji so podobne viharju v natori. Od Boga so prišle, dušo čistijo, so le redke, in ne bodo dolgo terpele, in za njimi pride mir in tihota, in če jih prav prebijem in prestojim, pridem na večni mir in pokoj. Amen.

## Pridiga za nedeljo Septuagesimo.

(Malo je število izvoljenih; gov. K. K)

*v Topolovcu 9/2 879 Draga 1910*  
*Top. 29/I/93. 99* „Veliko je poklicanih, malo pa izvoljenih.“  
 (Mat. 20, 16)

**Vvod.**  
 Kdo je hišni Gospodar, ki je šel delavcev najemat v svoj vinograd? To je sam Oče nebeški, kateri je ob raznih časih v stari zavezi po prerokih, v novem po svojem lastnem Sinu in apostolih klical ljudi v svoj vinograd, sv. cerkev, in nas še vedno kliče, naj si služimo nebeški denar večnega plačila. Enega kliče na vse zgodaj, v mladih letih, drugega ob 3., 6., 9. uri, t. j. v srelnjih letih, naj se poprime zveličanskega dela svojega. Pa tudi na priletne ljubeznjivi Bog ne pozabi, zakaj še ob 11. uri jih kliče in vabi, da bi še zdaj, ko so že na pragu večnosti, delali za svoje zveličanje, preden jim bo tje stopiti v neznano večnost, iz ktere nikogar več nazaj ni. Toda le preradi preslišujemo ta božji glas, ta klic milosti in ljubezni božje in godilo se nam bo, kakor Judom, kateri so bili prvi poklicani pa zavoljo njih nemarnosti so jim ajdje naprej prišli. Tudi nas kaj enacega čaka, ako si ne bomo bolj prizadevali za zveličanje svojih duš. — Tako namreč naš gospodar v današnjem sv. evangelju nam pravi: „Veliko je poklicanih, pa malo izvoljenih.“ Da je temu res tako in da bo število izvoljenih enkrat clo pičlo, to naj vam zdaj razkažem. Bog nam vsem daj svojo pomoč!

## Razlaga.

1. Da jih bo malo izvoljenih, tega se prepričam iz nekterih

prigodb stare zaveze, ktere so vsem prihodnjim časom v svativen izgled, žive podobe tega, kar nas čaka.

Srečen je prišel človek iz rok svojega božjega Stvarnika, poln nedolžnosti in gnada božja je bila z njim. Toda ne dolgo, in vbogi človek se je dal peklenski kači premotiti, in v greh zapeljati. Strašno je od te dobe greh naraščal kakor povodenj in prikipel do verha ob času očaka Noeta: Celi človeški rod je zgrešil svoj pot, ki mu je bil od Boga odkazan; prešestovanja, ubijanja in vsakoršne krivice bil je svet poln in v nebo je pregreha vpila. Tedaj je Bog poslal v svoji pravični jezi vesoljni potop, s katerim je celi pregrešni svet pokončal. Zmed vseh, ki so takrat živeli, bilo jih je le osem v barki otetih, Noe namreč s svojo rodbino. Poglejte veliko poklicanih, pa malo izvoljenih; barko Noetovo kakor podobo katoliške cerkev, v kateri se jih veliko vozi, pa se jih le malo večnega potopa reši.

Zopet se je človeški rod namnožil, rasel in po svetu razširil; toda z njim vred tudi hudobija; pozabili so strahovitno šibo božjo, s katero je bil svet vdaril, čedalje bolj so spred oči puščali strah božji, kateri je začetek vse modrosti in zabredli v pregrehe tako ostudne, da še ziniti o njih ne gre, zato jih mutaste pravimo. Toliko je bilo grešnikov, da v samem mestu Sodomi ni bilo deset nedolžnih, bogaboječih duš najti. In drugič je Bog za šibo strahovavko prijel in je razujzdane mesta z žveplom in ognjem spod neba vpepelil in razdjal; le Lot in njegovi domači so angelja za rešitelja dobili. Glejte zopet: „Veliko poklicanih, pa malo izvoljenih.“ Zakaj tudi med nami je oslepljenih razuzdancev le preveč, malo pa pravičnih Lotov, nad katerimi bi se Bogu dopadalo, in naj bi nas Bog zopet hotel kakor nekdanj z gorečim žveplom in ognjem obiskati, kaj mislite — koliko vasi, trgov ali mest bi bilo otetih?

Poglejmo še Izraeljsko ljudstvo, nad katerim se je božja milost in dobrotna roka tako radodarno in čudovitno skazovala. Pomnožilo se je kakor pesek ob morskem bregu in zvezde na nebu. Pri izhodu iz Egiptovske dežele jih je bilo samih moških 600.000. Zdaj pa čujte, kaj sv. Pavelj pravi o njih: (I. Kor. 10, 1—6.) „Naši očetje so vsi bili pod oblakom in vsi šli skozi morje, — in so bili vsi v Mojzesu kerščeni v oblaku in v morji, — in so vsi eno duhovno jed jedli in vsi eno duhovno pijačo pili (pili pa so iz duhovne skale, ktera je za njimi hodila) skala pa je bila Kristus. Ali prav veliko jih je bilo, ki niso Bogu dopadli; zakaj pobiti so bili v puščavi. To se je pa zgodilo nam v zgled, da bi ne pozeleli hudih reči, kakor so jih oni pozeleli.“ — Le dva moža, Jozue in Kaleb, sta bila zmed nebrojne množice Izraeljskih otrok, tako srečna, da sta v obljubljeni deželo dospela, vsi drugi so po potu v puščavi umerli. — Tudi mi kristjanje, ki smo pravo božje ljudstvo, hodimo, kakor nekdanj Izraeljci, pod svitlim oblakom gnade božje, katera nas po tem pozemeljskem popotovanji spremlja, nas

brani sovražnikov in nam pot razsvetljuje v obljubljeni nebeški dom; tudi mi kristjanje smo šli skoz vodo sv. kersta, v katerem smo bili greha očiščeni; jedli smo in jo še uživljamo nebeško mano presv. rešnjega Telesa, in iz duhovne skale, katera je Kristus sam, nam še neprenehoma studenec milosti božje v sv. zakramentih dotaka. In vendar, če smo si ravno toliko božjih dobrot deležni, je še vagano, ali bomo še dosegli presrečno nam obljubljeno deželo, nebeški Kanaan ali ne? Nikar se ne zanašajmo, da smo kristjanje, zakaj, kakor večna Resnica pravi: (Mat. 8, 11—12.) „Povem vam, da jih bo veliko od izhoda in zahoda prišlo in bodo sedeli pri mizi z Abrahamom, in Izakom in Jakobom v nebeškem kraljestvu, otroci kraljestva pa bojo pahnjeni v unajno temo; ondi bo jok in skripanje z zobmi.“

2. Da bo število izvoljenih zelo malo, nas tudi sv. pismo zagotavlja, ako po tistem svoje življenje presodimo. Kaj pravi ono? (Mat. 7, 13—14.) „Pojdite noter skozi ozke vrata; zakaj široke so vrata in prostorna je pot, ktera pelje v pogubljenje in veliko jih je, kateri po njej hodijo. Kako ozke so vrata, in tesna je pot, ktera pelje v življenje, in malo jih je, kateri jo najdejo.“ Ako se zdaj prašamo, na katerem potu se mi znajdemo, kdo bi se upal terdit, da na ozkem v zveličanje? Težko je pravi pot najti; še težje, po njem zvesto in stanovitno hoditi. Veliko jih se že od mladih nog po široki cesti pogube poteplje in se je še le tedaj zavejo, ko se že prekucnejo v večni brezden. Nekaj jih scer hodi po pravem, zveličanskem potu, ali kmalo se ga naveličajo; ozirajo se po drugem potu pregrehe, kateri jim na videz le gole same rože ponuja; poleg tega pa vidijo tudi dosti drugih po tistem hoditi in pravijo sami pri sebi: „Kaj, če ravno grešim, saj nisem sam.“ „Ako bi Bog hotel vse grešnike pogubiti, bojo nebesa prazne“, in prej ko si mislijo, so že preskočili na pogubivno široko cesto in dirjajo naprej, da Bog se usmili! Oj kake oistre pote so svetniki hodili! Kako se premagovali in silili v nebesa! Kako varno in urno so stopali, da niso se zašli, ali zaostali ali se spodteknili in padli! Ne na levo ne na desno se niso ogledovali, nepremakljivo svoj nebeški cilj in konec pred oči deržé so hiteli naprej in ne mirovali popred, kakor da so ga dosegli. Kako celo drugači pa se kristjanje sedajnega časa obnašajo! Pot življenja jih malo skerbi in če so ga zgrešili, jim to še težave ne dela; le kar se njih grešnim željam prilega, storijo, brez zadržka grešiti, jih najbolj veseli.

Posebno ste pa dve reči zveličanji nasproti, na puh in lakomnost. Nebeške vrata so namreč nizke in ozke, nič previsokega ali preobširnega skoz nje ne more. Prevzetnim, kateri glavo visoko nosijo, so prenizke, lakomnim pa, s posvetnem blagom preobloženim, pretesne, in ravno ker dandanešnji ta dvojna pregreha ljudi slepi in jih vklenjene derži od tod „veliko poklicanih, malo izvoljenih“. Kaj pomaga, se na druge izgovarjati, da drugače ne živijo? Go-

tovo ne boš rad ž njimi pogubljenja tovarš. „Ako pa slepec slepca vodi, obadva v jamo padeta“, pravi sv. evangelje.

Dve poti ste v nebesa, pot nedolžnosti, in kdor je to zgubil, pot pokore. Ali kako redke so nedolžne dušice med nami, ktere še svatovsko oblačilo kerstne gnade in nedolžnosti neoskrunjeno nosijo. Le malo jih najdeš mladenčev in deklin, kteri do 20. leta brez madeža preživijo. Grešni strup le prehitro njih mlade serca okuži in za Boga vmori. Zares veliko jih je na pot nedolžnosti poklicanih, malo pa izvoljenih.

Znabiti pa še pokoro delajo in se zveličajo? Želeti bi bilo, pa le redek, redek je, kteri se po grešnem življenji resnično in stanovitno poboljša. Večidel le pokoro na starost odlagajo in nehajo grešiti, kedar že ni več priložnosti k temu in moči; taka pokora pa je mrtva, ktera ne more več duše oživiti. Spovejo se po verhu svojih grehov, pa brez prave grevence, še priložnost v greh se ne izogibljejo. Pri tem takem se ni čuditi, da kmalo drugič zabredejo v grešno lužo in da so njih poslednje reči hujše ko prve.

Koliko jih pa je takih, kteri še od pokore slišati nočejo; hudo se jim zameri ali pa se ti še posmehujejo. In kar je najnevarnejšega, da v neki dušni slepoti naprej dremljejo, da še za greh nimajo ali pa le za kako malenkost, kar je vendar mlinsk kamen za njih vboge duše. Kdo ne vidi, da je to gladka cesta v pogubo? Zatorej „jih je veliko poklicanih, malo pa izvoljenih“.

Bodisi pa tudi, da tako groznih grehov se ne moreš spomniti, kdo se pa more hvaliti, da je kdo brez smertnega greha bil? Kaj pa si že storil, kakošne spokorne dela opravil, da potolažiš razžaljenega Boga in Njegovi pravičnosti zadosti storiš? Namesto da stare grehe odpravimo, smo še le nove nakopičili; dan na dan lepe obljube delamo in dan na dan znovič grešimo. Povejte mi: Ali ni to po resnici našega življenja tek? In vendar nemarni, pokojni tje v en dan živimo, kakor da bi se nam ničesa bati ne bilo.

Jezus pravi: „Nebeško kraljestvo silo terpi in le silni ga na se potegnejo.“ Koliko se pa mi silimo za nebesa? Koliko se napenjamo? Zatajevanje samega sebe nam je grenka beseda, ktere še ne čujemo radi, še manj da bi po njej ravnali. Svoje grešne navade zapustiti, meseno poželjenje krotiti, odumreti temu svetu in le za nebesa živeti, čedalje bolj rasti v keršanski popolnosti in se zbrihtati, — oj kako nam preseda, kako nas nepotrebne posvetne skerbi in misli od tega zadržujejo in motijo! Postiti se nam je pretežavno, pri molitvi nam je kmalo dolg čas, dobre dela doprinašati, nimamo s čem, pa le kakor nam se zdi; zakaj kedar gre za kako veselico, si že vemo potrebno pripraviti; in ako nam ljubi Bog kako terpljenje pošlje, kako hitro smo ga nevoljni in bi se ga radi otresli; vsacega križa se branimo, še žale besedice od bližnjega prenašati nočemo. In kaj, ko bi še le govoril o svojih dolžnostih? Kako nas tlačijo! Kako zanikerno jih dopolnujemo!

Le od veselja do veselja bi radi letali, dobro se mastili in pri vsaki dobri volji bili. Nebeški zakladi pa nas celo ne mikajo, za vsako troho grešnega veselja so nam na prodaj.

Kaj bi še le bilo, naj bi Bog to uro prišel po nas, in postavil nas na pravico? Koliko nas bi bilo pripravljenih? In vendar Kristus pravi: „Zveličani so hlapci, ktere Gospod, kedar pride, čuječe najde.“ Oj to je žalostna reč, to je hudo znamenje, katero le slabo kaže za nas dušni stan, za zveličanje naše!

### Sklep.

Taka je, ljubi moji bratje in sestre v Kristusu! Naj pregledujem stan za stanom, vsako starost in vsaki spol, povsod se mi ojstra resnica glasi: „Veliko poklicanih, malo pa izvoljenih“. Mladino gerda nečistost in razujzdanost kolje na cente in jih peklu izročuje, ker nič nečistega v nebesa ne more.

Starši se zavoljo svojih otrok le prelehko pogubijo, ako nimajo dosti skerbi za nje. Moški radi preklinjajo, pijančujejo, mrtvi za božjo čast in službo, doprinašajo, kar pekel zasluži. Ženske so pa le prerade gizdosti podveržene ali zapeljivosti; verh tega jim je pa tudi jezik v spodtiklej, ker po besedah sv. pisma zavoljo jezika jih je več pogubljenih, kakor z mečem umorjenih. Predpostavljani se bodo zavoljo ptujih grehov odgovarjati imeli in gorje jim, ako so molčali ali celo potuho dajali! Podložni pa le prepogosto svoje dolžnosti v uemar puščajo — in tako, kamur se oziram, vidim zanjke pogubljenja nastavljene, posebne pozornosti je treba, da se jim vganemo. Zatorej je nekdo rekel, da ljubeznjivi Bog male otroke najrajši iz tega sveta jemlje, pred ko se pohujšajo in se s pogubljim svetom seznanijo.

O moj Bog! Ako me ti po svoji ostri pravici sodiš, kaj bo za me? Nobena moč me ne more rešiti iz Tvojih rok. Poklical si me v svoje kraljestvo; ali pa v tisto tudi srečno dojdem, le Tebi je znano! Stvaril si me brez mene, pa me zveličati brez mene ne moreš, ako si sam ne prizadevam za to, ako se klicu Tvoje gnade vedno vstavljam. In ako bi se kdaj — česar me Tvoja milost obvaruj! — ako bi se kdaj pogubil, tak že zdaj očitno spoznam in obstanem, da si bom sam te neizrekljive nesreče kriv in da so Tvoje sodbe pravične. Oj tedaj usliši našega vpitja glas, prošnjo svojih služabnikov! Nikar nas ne zaverzi, nikar nas ne pogubi, kedar nas na sodbo pokličeš! Bodi nam takrat milostljiv, to te prosimo; zdaj pa nam dodeli milost in pomoč, tukaj na zemlji po Tvoji presveti volji živeti in posebno iz ljubezni do tebe veliko in prav voljno terpeti; tukaj žgi, tukaj tepi, le enkrat nam zanesi in daj nam priti v veselo družbo nebeških izvoljenih. Amen.

## Pridiga za nedeljo Seksagesimo.

(Kako gre božjo besedo poslušati? Gov. R. S.)

„Nektero seme je padlo v dobro zemljo,  
je skalilo in obrodilo stoteren sad.“  
(Luk. 8, 8.)

### V v o d.

Ponižal se je Sin božji in prišel v človeški podobi na svet, da bi nam s svojo smertjo nebeske vrata odperl. Hotel nam je pa tudi s svojim sv. naukom pot do zveličanja pokazati. Hodil je zatorej tri cele leta po deželi, semtertje od mesta do mesta, od vasi do vasi brez počitka in je učil, da bi vsi njegov nauk sprejeli in v nebesa prišli. Učil je svoje učence prav ljubeznjivo, kakor kersanski oče in priporočal jim je, da naj oznanujejo vsem ljudem, kar so od njega slišali. Pa učil jih je, kakor je vedel, da ga bodo priprosti ribiči najložje razumeli, v prilikah. Evangelisti so nam te prilike pismeno tudi izročili, kakor ste eno ravno danes v sv. evangelju slišali. Tako je nekdaž Kristus množici govoril: „Šel je se-javec sejat svoje seme, nektero je padlo na pot, je bilo poteptano in ptice iz pod neba so ga pozobale; drugo je padlo na skalo, je zrastle in se posušilo, ker ni imelo mokrote, drugo je padlo med ternje, in ko je zrastle, ga je ternje zadušilo; drugo zopet je padlo v dobro zemljo, je skalilo in obrodilo stoteren sad.“ Kaj nam ta prilika pomenja, je Kristus sam blizo tako-le razložil, rekoč: Se-javec je Sin božji in njegovi namestniki. Seme je beseda božja in zemlja njeni poslušavci. Uni prek ceste so tisti, ki besedo božjo slišijo, pa le poveršno, potem pride hudič, jim jo vzame iz serca, da bi ne verjeli in se ne zveličali. Seme na skali so tisti, ki besedo božjo sprejmejo, pa verujejo le nekoliko časa in v skušnjavo padejo. Kar ga je padlo med ternje, so tisti, ki božjo besedo radi poslušajo, pa v razuzdanostih in posvetnih rečeh jo zadušijo v svojem sercu. Tisto, ki je padlo v dobro zemljo, so tisti, ki besedo božjo z voljnim srcem sprejmejo, jo ohranijo in stoteren sad pokore obrodijo.“ Kako moramo tedaj mi besedo božjo poslušati, da nam bo v zveličanje? Glejte tako le:

1. Božjo besedo moramo radi in marljivo poslušati,
2. jo moramo v svojih sereih ohranjati in
3. po njej živeti. Od tega hočem govoriti; pripravite se!

### Razlaga.

1. Božjo besedo moramo marljivo poslušati. K temu nas naganja lastni dobiček. Vse namreč, kar nas duhovni učijo, vse zadeva le blagor naše duše. Beseda božja nas uči, ogibati

se slabih priložnosti, da v hudobije ne zabredemo in nas uči vaditi se v čednostih, brez katerih ni zveličanja. Kaj ne da, če kdo izmed vas zboli, hitro si najboljšega zdravnika pokliče in vsak njegov svet, vsako besedo posluša in se natanko po tem ravna, da bi le precej ozdravel? Kaj ne, da je tako: in prav storite, ker za telesno zdravje, za ta velik dar božji, je sleherni skerbeti dolžen. Duša naša pa, vstvarjena po božji podobi, je odkupljena s kervjo Jezusa Kristusa, se živi z njegovim telesom, je namenjena enkrat Boga od obličja do obličja gledati in ga uživati, imenitna duša naša, pravim ni li več vredna, kakor minljivo telo? Ne bomo li tudi za njo skrbeli, kedar zboli? In bolne pa so naše duše, ranjene so za smert vsaki dan, ker vsak smerten greh dušo ubije. Veliko strastim je verh tega človek podveržen, ki dušo v vedni sužnosti vklenjeno derzé. Taka strast je napuh. Napuhnež se povzdiguje črez druge ljudi in celo črez Boga. On le sam sebi vse zasluženje pripisuje in revež razun greha vendar nič nima, česar bi od Boga prejel ne bil. Je pa tudi nehvaležen in zato ga ljudje nič kaj ne čislajo in Bog ga sovraži; in ponižal ga bo tisti, ki je nekdanj veliko korov angeljev iz nebeških višav v peklenko brezdnost sunil. Zavidljivost je zopet drugo vozilo, ki človeka naravnost v pogubljenje vleče. Zavidlivec bližnjemu nič dobrega ne privošči. On se togoti, kedar je bližnjemu dobro, in vesel je, kedar ga nadloge tlačijo. Le pogledajte ga, kako z vdertim licem in z vpadenim očesom semtertje lazi sam seboj nezadovoljen. Le pogledajte ga, ni li že na tem svetu nesrečen? pa še nesrečnejši bo na unem svetu, če se ne poboljša. Uči pa božja zapoved, da naj bližnjega ljubimo zavoljo Boga, kakor samih sebe. — Kako gerda je skopost, nas sv. pismo uči, ki nam pové od Ananija in Zafire, da ju je nagla smert zadela, ker sta se dala denarjem oslepiti, da sta hotla aposteljne ogoljufati. Iz skoposti je Judež celo svojega Gospoda za 30 srebrenikov smerti izdal. Pa kazni ni izostala. Šel je, in vergel krivični denar v tempelj in se obupljivo obesil. Skopuh je zaničljiva stvar v Gospodovih očeh, ker zapeljivi denar bolj ljubi, kakor svojega Stvarnika. Med denarji zakopan pravi, da je samo varčen in še potrebnega živeža si ne privošči, reveža pa pusti pred lastno hišo lakote umirati. Za reveža se ima, pa saj je res revež, ker vklenjen je od denarja in od hudiča. — Še ena strast je, ki posebno dandanes kakor črna kuga po svetu razsaja, ki telesa mori in duše v velikem številu v pekel pošilja. In ta je prešestovanje. Kako da Bog ta greh čerti, kaže nam njegov serd, ki je črez Sodom, Gomoro in črez bližnje mesta žveplen ogenj razlil in celo zemljo s smerdljivim morjem zalil, kakor da bi jo hotel našim očem prikriti, da bi se mi nad njo ne pohujševali. Ako bi pa bili Sodomljani in Gomorčani Gospodovo svarjenje in žuganje poslušali, kakor so ga poslušali n. pr. Ninivljani, glejte Gospod bi jim bil prizanesel v svoji neskončni miloserčnosti, kakor je po-

boljšanim Ninivljanom prizanesel. Ne bomo, predragi, tudi Gospodovega glasu poslušali, se ne bomo učili spolnovati njegovih zapoved, se ne bomo poboljšali tudi mi, da Bog tudi nam prizanesel? Da, poslušati ga hočemo in prizanesel nam bo.

K poslušanju besede božje nas pa spodbuja tudi pridigarjeva imenitnost; on je srednik naš pri Bogu, on je namestnik božji in Kristus sam iz njegovih ust govori. Ravno tisti Kristus je nekdaj svojim apostelnom in tudi njih namestnikom rekel: „Kdor vas posluša, mene posluša; Kdor vas zaničuje, mene zaničuje“.

Rekel bo pa morda kak posvetnež izmed mojih poslušalcev: Rad bi pridigarje poslušal, ako bi bili res taki, kakor so bili apostelnj; ako bi ne bili vdani ravno tistim slabostim, kakor jes ali kdo drugi. Ali prazni so vsi taki in enaki izgovori. Res, da duhovni niso vsi taki, kakoršni bi imeli biti, ker so vsi iz mesa in kervi, kakor ti, pa to nič ne dé, ker so vendar le namestniki božji in njegovo sv. voljo oznanujejo. Glej, med apostelnj je bil tudi en Judež, ki je svojega Boga hudobno izdal. Kristus je v puščavi kruhe pomnožil in jih apostelnom ukazal ljudstvu razdeliti. Med delivci je bil pa tudi Judež. Je bil li morebiti kruh, kterega je hudobni učenec po rokah imel, manj tečen in slabiji od unega, kterega so drugi apostelnj razdelili? Ravno taka je tudi z božjo besedo. Le ta si vedno enaka ostane in svoje moči ne zgubi, naj jo že oznanuje kdorkoli, slab ali dober duhoven. Verh tega vedite, da duhovne soditi ni naša reč in ni nam poslušati duhovna, ampak božji nauk, ki iz Boga po mešnikovih ustih na naše ušesa prileta, in na naše serce terka, da bi v njem rodovitne tla našla. Kedar te žeja ob-suši, da po požirku vode hrepeniš in če prideš k bistremu studentu, ali ti ne bo voda ravno tako žejo ugasila. Če si jo z lesenim verčem ali pa z zlatim kozarcem zajemaš? Jes menim da! Voda svoje lastnosti v posodi ne zgubi. Ravno tako tudi beseda božja ne. Nespameten ali pa brezbožen je tedaj tisti, ki meni, da pohujšljivega duhovna poslušati ne sme.

2. Da nam bo beseda božja v zveličanje, ni zadosti, da jo le poslušamo, ampak moramo jo tudi ohranjati. Kaj ne, kedar sejete, spravite seme pod zemljo, ker dobro veste, da, če na verhu ostane, ne more skaliti in obroditi, ali pa pridejo ptice, da vam ga pozobljejo in ves vaš trud bi bil zastonj; ravno tako je tudi s sv. nauki, globoko v serce si jih morate vtisniti, da bodo rodovitni. Ne smete jih pozabiti, ker treba je, da tudi po njih živimo. Kako bo pa kdo po njih živel, če jih že na pragu iz cerkve pozabi. Vseh naukov si sicer zapomniti ne moremo, ker oslABLJENA je naša pamet; pa zapomnimo si vsaj, kolikor naše okoljščine od nas zahtevajo. Če pa hitro po službi božji v kerčmo zakrenete, kjer raji na vse drugo, kakor na Boga mislite; če namesti sv. naukov premišljevat, po poti na dom glave vkup stikate, svojega bližnjega obrekujete, ali pa celo duhovnikovo zgovornost svojeglavno razsodujete; če le do-

mače zadeve in opravila razgovarjate, kakor da bi ravno od semnja šli; če še morebiti v vaših srcih premišlujete, kako bi koga v kupčiji opeharili ali pa poljske mejnike premikovali; o tedaj vam božja beseda gotovo v spominu ostala ne bo; ne boste mogli po njej živeti in pogubili se boste v svojih pregrehah. Škoda za čas, ki ste ga v cerkvi zamudili. Škoda, da ste v cerkvi z vašo pričujočnostjo Bogu nečast delali. Kako bi se vam zdelo, ako bi vaši posli vaše ukaze poslušali in pozabljivši jih, vse nasprotno delali? Glejte tako nespoštljivo se tudi vi proti Bogu obnašate.

Premišlujte tedaj besedo božjo ne samo po poti, ampak celi teden. Kar ste v cerkvi slišali, to povejte doma tudi unim, ki niso mogli v cerkev priti, posebno pa svojim otrokom. Ne skerbite bolj za živino, za katero jih pošiljate, kakor za njih duše, ker vi boste morali nekdanj za-nje ojster odgovor dajati. Lepo jih tedaj učite, da ne odrastejo brez strahu božjega, da ne bodo enkrat vas zaničevali in lastno dušo pogubili. Kako jih boste pa učili, če sami nič od Boga ne veste? Sami boste tega krivi, če se bo znabiti enkrat nad vami spolnoval žalostni prigovor: Ti očeta do praga, sin tebe črez prag. Ako vam je tedaj, ljubi stariši, na vašem in vaših otrok zveličanju kaj ležeče, skerbite, dokler se drevesce pripogniti da, za njih časni in še bolj pa za njih dušni blagor vsaki dan, da se kesali ne boste, kedar bo že solnce previsoko stalo. Jokal je David kralj, kedar je moral bos pred lastnim sinom iz mesta bežati; vse bolje se je pa pobožnemu Tobiju godilo v njegovih starih dnevih. — Ohranite in premišlujte, rečem še enkrat, nauke božje vsaki čas, posebno pa v skušnjavah in slabih priložnostih, da nikdar ne grešite. Kdor ima v skušnjavi Boga in njegovo sv. zapoved pred očmi, zmagal bo; kdor pa na Boga pozabi, bo pa padel. Premagal je skušnjava Egiptovski Jožef, ker se je Boga razžaliti bal, ker božja beseda mu je bila črez vse; zmagala je nedolžna Suzana; zmagalo je tisuč in tisuč svetnikov in svetnic božjih. So zmagali oni, ki so bili še večim skušnjavam podverženi, kakor ti, zakaj bi pa ti ne zmagal? Če si pa nobene skerbi ne daš, če keršanskega podučjenja ne poslušáš, ali ga pa hitro pozabiš, o tedaj boš pa že najberže padel, posebno če še verh tega grešne priložnosti iščeš, namesto da bi se jih ogibal. Vedi, veliko veliko taciš zdaj v peklu zdihuje, ki so nekdanj besedo božjo pogostoma poslušali, pa malo obrajtali. Glej, padel je celo sv. Peter, ki je malo poprej Malhu uho odsekal, da bi Kristusa branil, on, ki se je malo pred zarotil, da ga nikdar zapustil ne bo, če ga tudi vsi drugi zapustijo. On je Gospoda pred slabo žensko zatajil, ker preveč se je zanašal na lastne moči. Grešil je, pa je tudi svojo pregreho objokoval, grenko objokoval vse svoje žive dni. O da bi tudi ti kristjan svoje pregrehe tako objokoval, kakor on, in kakor on krono dosegel! In dosegel jo boš, če besedo božjo rad poslušáš in si jo globoko v serce vtisneš.

3. Vsi najlepši nauki nam pa nič pomagali ne bodo, če po njih ne živimo. Kaj pomagajo bolniku vsi nasveti in vse zdravnikove naročila, če se po njih ne ravna. Umerl bo. — Ko je Jezus Kristus na zemlji bil, oznanoval je ljudem svoje nebeške nauke zato, da bi svoje življenje po njih ravnali. Mešniki, Jezusovi namestniki, njegove sv. nauke še zdaj oznanujejo iz ravno tega namena. Ni še tedaj zadosti besedo božjo poslušati in jo v sercu ohraniti, ampak tudi spolnovati jo je treba. Prav lepo nas tega prepriča sv. Jakob, ki pravi: „Bodite delavci božje besede in ne samo poslušalci.“ In sv. Pavelj v svojem pismu do Rimcev uči: „Pred Bogom niso opravičeni tisti, ki slišijo postavo; temveč tisti, ki jo spolnujejo.“

To že lahko v vsakdanjem življenju vidite, da vas kaznujejo, če ste postavo cesarsko slišali in je niste spolnili; da še celo ostrejši je kaznovan tisti, ki postavo pozna in se vendar zoper njo pregreši. Pa nikar ne mislite, da je že zadosti spolnovati nekatere nauke, ampak vse je treba spolnovati, ker prelomiti le eno samo postavo, le en sam smerten greh že dušo umori in pogubi. Kristus je rekel svojim apostelnom: „Učite jih spolnovati vse, karkoli sem vam zapovedal.“ Sv. Jakob tudi terdi: „Kdor spolnuje vso postavo, greši pa le v enem, je vsega kriv; ker, kdor je rekel ne prešestuj, rekel je tudi: ne ubijaj!“ Kaj ti tedaj pomaga, če ravno ne ubijaš, če pa na skritem prešestuješ v svojem sercu, kaj, če ne kradeš, če pa pri meri in teži goljufuješ? Bodite tedaj spolnovavci vseh nauk in ravnajte se po Davidu, ki je Gospodu rekel: „Jes živim po vseh tvojih zapovedih, in sovražim vsako krivično pot“. Obnašaj se, o kristjan, še tako pošteno, naj te le imajo ljudje za popolnoma, le hodi na božje poti, posti se in moli, vse ti je zastonj, če imaš le en sam smerten greh na svoji duši, za katerega ljudje ne vedó, in katerega se morda celo spovedati sramuješ. Vse zastonj, en sam smerten greh te bo v pekel sunil, če te nagla smert prehiti. Ni zadosti ravnati se lepo in pošteno le pred svetom, ampak živeti je treba na tanko po zapovedih božjih; Bog pa tudi v serca vidi, njemu nobena misel skrita ni, ker on je lase na tvoji glavi preštel. Gorje človeku, ki misli, da bo Boga, kakor ljudi hinljivo goljufal, ker on vse vidi, on vse ve in greh se delati ne sme. Ne, kdor je pred svetom pravičen, ampak, kdor Bogu zvesto služi, tisti pride v nebeško kraljestvo.

### Sklep.

Predragi poslušavci! pri blagru in zveličanju vaših duš vas še enkrat zarotim, da besedo božjo radi poslušate, jo ohranjate in po njej živite, ker le v vaš časni in večni prid jo mešniki tako neutrudljivo oznanujejo. Varujte se, da ne bodo tudi vam Kristusove besede veljale, ki pravi: „Kdor je iz Boga, božjo besedo poslušaj;

vi je pa ne poslušate, ker iz Boga niste"! Vsakdanja skušnja zadostno uči, kako žalostno, da se tistim že na tem svetu godi, ki sv. nauke zanemarjajo. Ali ne vidite, kako se premoženje malopridnega sina, kakor slana pred solncem zmanjšuje, ker je četerto božjo zapoved pozabil, in lastne roditelje zaničuje, ker Bog ga kaznuje. Že marsikteri hudodelnik je v ječi ali celo pod vislicami tarnal, rekoč: Prekleta samoglavnost moja, da bi bil jes v otroških letih ljubeznjive nauke svoje matere poslušal, da bi bil namesto v slabe družbe, bolj pogostoma v cerkev zahajal, nikdar bi na ta sramotni kraj prišel ne bil! Tiste, ki zapovedim božjim nasprotno živé, Gospod sovraži in ne bo jih k sebi v nebesa vzel, ker tjekaj nič nečistega priti ne more; ampak pahnili jih bo v večno terpljenje, kjer bo jok in stok in strašno škripanje z zobmi. — Da nas predragi, taka žalostna ozoda ne zadene, poslušajmo Gospodov glas in po njem se zvesto ravnajmo, potem pojdemo večno življenje uživati in z angelji trikrat sveto prepevat. Amen.

## **Pridiga za nedeljo Kvinkvagesimo.**

(Homilija. Gov. M. S.)

In oni tega niso razumeli, in ta beseda jim je bila skrita, in niso razumeli, kar je bilo rečeno." (Luk. 18, 34.)

### **V v o d.**

Potovanje, od ktereга Jezus v današnjem sv. evangelju govori, je bilo posledno popotovanje Jezusovo iz Galileje v Jeruzalem. Podal se je v Jeruzalem na velikonočne praznike s svojimi učenci in obilno množico ljudstva. Preden se je spustil na pot, je svoje aposteljne pred se vzel, ter jim prav razložno napovedoval svoje terpljenje, in kako da se bo zdaj spolnilo nad njim, kar so prerokovali preroki in posebno prerok Izaija (53.) Rekel jim je: „Glejte! gremo gori v Jeruzalem, in dopolnilo se bo vse, kar je pisano od Sinu človekovega po prerokih. Izdan bo namreč nevernikom, in bo zasramovan, in bičevan in zapljuvan, in potem, ko ga bodo bičevali, ga bodo umorili; in tretji dan bo od mrtvih vstal.“ — Akoravno je pa Jezus s temi besedami prav razložno napovedal svojim apostelnom svoje terpljenje, svojo smert in svoje vstajenje, jim vendar to nikakor ni šlo v glavo. Sv. Lukež pravi: „In oni tega niso razumeli, in ta beseda jim je bila skrita, in niso razumeli, kar je bilo rečeno.“ Apostelnji so namreč pričakovali prihodnjega veličastnega Zveličarjevega kraljestva, in so terdno ve-

rovali v njegovo veliko oblast, in ker je Jezus večkrat v podobah govoril, so toliko poprej mislili, da njegovega govorjenja ni jemati prav po besedi. — In tedaj gredó, in ko pridejo do mesta Jeriho, storil je Jezus velike čudež nad „slepcom“, ki je poleg pota sedel in vbogajme prosil. Ko je namreč slepec slišal množico memo iti, vprašal je, kaj bi to bilo. Povedali so mu pa, da Jezus iz Nazareta memo gre. In je vpil rekoč: Jezus, sin Davidov! usmili se me. In spredej gredoči so ga svarili, da naj molči. On pa je še bolj vpil: Sin Davidov! usmili se me! Jezus pa je obstal, in ga je rekel k sebi pripeljati, in kedar se je približal, ga je vprašal rekoč: Kaj hočeš, da ti storim? On pa je rekel: Gospod, da vidim. In Jezus mu je rekel: Spreglej, tvoja vera ti je pomagala. In zdaj je spregledal, ter je za njim šel in Boga častil. In vse ljudstvo, ko je to videlo, je Bogu hvalo dajalo.“

### Nauki:

1. Zakaj pa je Jezus tolikokrat svojim učencem naprej pravil svoje terpljenje?

a) Zato, da jim je razodel svojo vsegavednost, ter jim je na znanje dal, da dobro ve, kdaj bo umrl in kako bo terpel. b) Drugič zato, da bi jim pokazal, da radovoljno terpi in umerje. Lahko bi se bil namreč odtegnil svojim sovražnikom, ko bi bil hotel, in namesto v Jeruzalem hoditi, bi bil lahko šel kam drugam. c) Tretjič zato, da bi jih s tim napovedovanjem pripravljajal na to žalostno dogodbo in da bi se nad njim ne motili in ga ne imeli za zapeljivca, kedar ga bodo videli kakor hudodelnika na križu viseti in najzaničljiviše smerti umreti.

2. Zakaj pa učenci niso razumeli, kar jim je Jezus pravil od svojega terpljenja, od svoje smerti in svojega vstajenja?

a) Zato, ker nikakor niso mogli zapopasti, da bi zamogel kdo tako nečloveško martrati in neusmiljeno umoriti njih nedolžnega učenika Jezusa, kateri je vsem ljudem ljubezen skazoval in povsod dobrote delil. b) Aposteljni so z drugimi judi vred napčno misel imeli, da bo Mesija vstanovil mogočno in veličastno pozemeljsko kraljestvo med judi, in jude povzdignil nad vse druge narode na zemlji.

3. Zakaj se pa Jezus večkrat imenuje Sinu človekovega?

Zato, ko Jezus ni samo Bog, ampak je tudi človek, ter Sin božji, pa tudi sin Marijin. Imenuje se tudi Davidov sin, ker je po svoji človeški natori iz Davidovega rodu.

4. Zakaj nam pa sveta cerkev na današnjo nedeljo v svetem evangelju tako žalostno prigodbo, kakor je terpljenje Jezusovo, postavlja pred oči?

Zato, glejte! ker je premišljevanje britkega terpljenja Jezusovega eden zmed najpripravnih pripomočkov, verne kristjane od razuzdanega pregrešnega veselja, kakoršnega posvetni ljudje te dni uživajo kar brez vsega straha in brez vseh skerbi.

Premišljevanje Jezusovega britkega terpljenja je res neizrečeno koristna pobožnost, in sveta cerkev želi, da ga večkrat in pridno premišljujemo, in sicer a) zato, da se tem skerbnejši greha varujemo; b) na dalje zato, da bi bili tem bolj podbudjeni k ljubezni in hvaležnosti do Jezusa, in bi si prizadevali, vdeležiti se Jezusovega terpljenja; pa tudi c) zato, da bi se vadili v drugih čednostih sosebno v poterpežljivosti, krotkosti, ponižnosti.

Sv. Bernard pravi: „Gospod! odkar tebe vidim v ranah, tudi sam ne morem živeti brez ran.“ — In res nam spričujejo mnogi zgledi, kako da premišljevanje Jezusovega terpljenja človeka v dobrem naprej pripravi. — V Rimskem mestu je živel svoje dni pobožen mešnik, kterega so prav dostikrat našli v njegovi hiši klečečega pred britko martro. Bila pa je tudi njegova smert prav srečna: vse veselo je bilo njegovo obličje, kedar se mu je smert oglasila.

Leta 1216. je nek bogaboječ romar romal iz Nizkozemeljskega črez morje v sveto deželo, da bi pobožno obiskal svete kraje, po kterih je naš Zveličar nekdanj hodil in terpel. Ko je prišel na Kalvarsko goro, je ponižno pokleknil, zemljo poljubil, in zdihoval iz dna serca: „O gospod, zdaj sem videl vse kraje, na kterih si ti terpel; na to pa, v kolikih serčnih bolečinah si ti za-me umerl, ne morem misliti, da bi me v serce ne zbolelo! Oh, kako bi ti zamogel pač poverniti to tvojo neskončno ljubezen?“ Na to je na glas zaklical: „Jezus, Jezus!“ in pri tej priči je umerl.

Sv. Brigita je v svojem desetem letu slišala neko pridigo od Kristusovega terpljenja, ktera jej je prav močno v živo šla. Naslednjo noč se jej je sanjalo, da vidi Križanega pred seboj vsega v ranah in kervi. Ob enem se jej je zdelo, kakor bi slišala glas, kteri jej je rekel: „Moja hči! poglej me!“ Na to je odgovorila: „Oh, kdo te je tako grozovito raztepel?“ In glas je rekel: „Tisti so me tako raztepli, kteri so neobčutni do moje ljubezni, s katero jih ljubim.“ Te skrivnostne sanje so se sveti Brigiti tako močno vtisnile v serce, da jih nič več ni mogla izbrisati iz serca, in od-sihmalo je vedno premišljevala terpljenje Zveličarjevo. Že ob sami misli na terpečega Zveličarja jej je strepetalo serce, da se solz ni mogla zderžati.

Tudi sv. Karol Boromej je posebno rad premišljeval terpljenje Zveličarjevo, zato je sosebno poslednja leta svojega življenja rad zahajal na goro Varalo, ktero so tudi „božji grob“ imenovali, in je ondi premišljeval Kristusovo terpljenje. Pravijo, da mu je bilo na tej gori na znanje dano, kdaj ko umerl.

Sv. Elizabeta, ogerska kraljeva hči, je prišla enkrat v dragem oblačilu v neko cerkev, v kateri je britko martro sila žalostno zagledala na steni. Ta pogled jo tolikanj prevzame, da se milo razjoka rekoč: „Moj Zveličar visi tukaj v tolikanj revnem stanu, in jes bi se prederznila prednj stopiti v tolikem lišpu, vsa v zlatu in dragih kamenih?“ To reče, se domu poverne, se ponižno obleče, in začne posihmalo prav sveto živeti, ter Kristusa posnemati.

Sv. Katarina, l. 1347. rojena v mestu Siena od boga-boječih staršev je že svoje mlade dni samoto in čistost posebno ljubila. Vadila se je pa tudi v vseh drugih čednostih, sosebno v ljubezni do bližnjega. Kedar je kuga razsajala po ondotnem kraju, neprestrašeno je in neutrujeno stregla kužnim bolnikom. Mnogi bolniki so na njeno molitev zdravje zadobili, mnogi grešniki dar pravega spokorjenja. Terpljenja in poniževanja si je clo želela in si ga iskala. Sosebno ljubezen je imela do tistih hudobnih ljudi, kateri so jo gerdo obrekovali. Kaj menite, kdo je to bogoljubno devico tako močno naprej pripravil v keršanski popolnosti? Glejte! ravno premišljevanje Kristusovega britkega terpljenja. Pripovedujejo, da se jej je Kristus razodel v prikazni, jej prinesel dve kroni, eno zlato in eno ternjevo, ter jej na voljo dal, naj si zbere ali to ali uno; Katarina pa je segla po ternjevi kroni in je odgovorila rekoč: „Gospod! vedno bom živela tako, da bom nad seboj videla podobo tvojega križa, in da bom v terpljenju in nadlogah našla svojo čast in svoje veselje.“

Bogoljubni pater Bernardin Realin iz družbe Jezusove, dokler se je še v preskušnji znašel, je prosil svojega naprejpostavljenega vodnika, da bi mu dal bukve, iz katerih bi se učil prave popolnosti. In vodnik mu je podal podobo Križanega, ter mu rekel: „Te bukve pridno pregleduj, te bukve pridno prebiraj in svoje življenje pridno po njih obravnavaj, in se boš naučil prave popolnosti.“

Sv. Benit je prosil na smertni postelji, naj bi mu britko martro podali. Podajo mu jo, in on jo pritisne na svoje serce, ter pravi: „To so moje najljubše bukve; iz teh bukev bom spisal svoje poslednjo sporočilo; v te bukve sem večkrat gledal; s temi bukvami (v roci) bom sklenil svoje življenje.“

Neka pobožna ženska je bolna ležala za dolgo in hudo boleznijo. Prijatelj jo obišče, pokaže s perstom na podobo Križanega, ktera je visela na steni, in jej svetuje, naj prosí križanega Zveličarja, da bi jo rešil njenih bolečin in njenega terpljenja. Pobožna duša pa mu je odgovorila in rekla: „Kako je to? na križanega Zveličarja mi kažeš, in ob enem svetuješ, naj bi ga prosila, da me reši mojih bolečin! Kako smem tirjati kaj takega od svojega Zveličarja? Vidim ga na križu viseti, in jes bi prosila, naj me križa reši!? Tega ne, to ne gre! Rada bom torej svoj križ nosila, te in še druge bolečine poterpežljivo prenašala iz ljubezni do mojega

Zveličarja in ž njegovo pomočjo, ker je tudi on iz ljubezni do mene tako neizrečeno veliko preterpel. Bog me poterdaj v tem mojem naprejšetju!“

Misel na Jezusovo bitko terpljenje je tudi svetega mučenca Petra oserčila, da je poterpežljivo prenašal najhujše krivice.

Sv. Tomaž in sv. Bonaventura tudi spričujeta, da sta si pred podobo Križanega zajemala večo učenost, kakor pa iz bukev. Tudi ta dva svetnika sta sveti križ imenovala svoje bukv, in sicer po vsi pravici. Te božje bukv nam razsvitlujejo um, nam voljo k dobremu budijo, serce za poterpežljivost mečé. Iz teh bukev za more brati vsak, bodisi učen ali neučen.

5. Kaj se bomo pa od slepega učili?

a) Učimo se, moliti vselej z živo vero in terdnim zaupanjem, kedar Boga kaj prosimo, ako hočemo uslišani biti. „Spreglej, tvoja vera ti je pomagala“, je rekel Jezus slepemu. In zdajci je spregledal.

b) Učimo se tudi stanovitnim biti v dobrem, in se nikar ne dajmo od dobrega odverniti ne po zaničevanju in zasramovanju hudovoljnih ljudi, ne po slabih zgledih zapeljivega sveta, zakaj „kteri hočejo pobožno živeti v Kristusu, morajo preganjanje terpeti.“ uči sv. Pavelj. (II. Tim. 3, 12.)

Kedar je sv. Brigita opravljala dobra dela, in so jo lehkomisljeni ljudje zavoljo tega zaničevali, in jo clo hinavko imenovali, je rekla: „Zavoljo ljudi nisem začela (delati dobrih del); zavoljo ljudi ne bom jenjala.“

Sv. Kajetan, mladenéč žlahnega stanu iz Tienne, se je, ves goreč ki je bil za Kristusovo vero, odpovedal vsi posvetni časti in vsemu pozemeljskemu bogastvu, in je noč in dan bolnikom stregel. Njegova žlahta ga je zavoljo tega marsikterikrat grajala in zaničevala; rekli so mu, da se mladenéču žlahnega stanu ne spodobi, pečati se s tako nizkim opravilom, kakor je strežba bolnikov. Sv. Kajetan je pa vse to zaničevanje in zasramovanje prenašal z največo poterpežljivostjo, in se nikakor ni dal odverniti od svojega bogoljubnega djanja in ravnanja.

### Sklep.

Stojimo na pragu sv. postnega časa. Svet nam posebno te dni ponuja svoje veselice in dobrote. Sv. mati katoljška cerkev nam pa v spomin sklicuje bitko terpljenje in smert Jezusa Kristusa. „Glejte gremo gori v Jeruzalem in vse se bo dopolnilo, kar je pisano od Sinu človekovega po prerokih. Izdan bo namreč nevernikom, in bo zasramovan in bičevan in zapljuvan; in potem, ko ga bodo bičevali, bojo ga umorili; in tretji dan bo (od mrtvih) ustal.“ Apostelj in učenci Jezusovi teh besed niso razumeli in ta beseda jim je bila skrita. Mi pa, ljubi moji! dobro vemo, kaj te besede pomenjajo: Za nas, za naše grehe, za naše zveličanje se je

Jezus dal zasramovati, bičevati, kronati, na križ pribiti in umoriti. Te resnice si posebno v teh dneh posvetnega hrupa in šundra, v teh dneh nevarnosti in zapeljevanja, v spomin sklicujmo in v serce vtisujmo! Veliko svetnikov in svetnic božjih je pogostoma Kristusovo terpijenje premišljevalo in k sercu jemalo. Delajmo tako tudi mi vse dni svojega življenja, posebno pa te tri pustne dni in sveti pustni čas. Pa slepi smo, — svet in kar je posvetnega nas rado slepi; zatorej kličimo kakor je klical slepec v današnjem sv. evangelju: „Jezus, sin Davidov usmili se nas, in stori, da spregledamo in Boga častimo! Amen.“

## Pridiga za I. postno nedeljo.

(Delajmo pokoro. Spisal in govoril Fr. Cvetko, l. 1851.)

„Če kdo Kristusovega duha nima, ta ni njegov.“  
(Rim. 8. 9.)

### V v o d.

V današnjem sv. evangelju čitamo, da se je naš Zveličar Jezus Kristus 40 dni v puščavi postil in kot človek terpel. V tem vidimo velik razloček med našimi mislimi in njegovimi mislimi; med njegovim dejanjem in našim dejanjem, ker današnji svet ima večidel te misli: „Zavživajmo si dobrega, dokler se nam ponuja; bodimo veseli, dokler smo mladi; venčajmo se z rožami, preden zvenejo, to je naš delež, kar pa nas dalje naprej čaka, ne vemo.“ (F. Modr. 2, 6.—9.) — To so dandanes z večšine (veči del) misli in besede tistih ljudi, ki Boga prav ne poznajo, ga za to ne ljubijo in mu tudi dostojno ne služijo; tistih ljudi, ki na neumerjočnost duše ne verujejo ter ne pomislijo, da bodo zavoljo nespokorjenih grehov na večne čase terpeti morali.

Današnji den ni majhen broj (število) takih ljudi, ki mislijo, da je človek samo zavoljo jedi in pijače vstvarjen; nekteri že tako daleč zablodijo, da pravijo, na svetu ni treba vere, ni treba straha, ne reda, ne pokore. Dosti se jih današnji den znajde, ki še zuajo ne, kaj se veli (pravi) kristjan biti, čeravno so na Kristusovo ime kerščeni. — Ali naj svet misli, kakor hoče, naj dela, kakor se mu zdi, — mi, ki nas je Bog zedinil in meni v varstvo izročil, pri-terdimo sv. aposteljno Pavlju, ki veli: „Če kdo Kristusovega duha nima, ta ni njegov.“

Kteri pa je duh razvajenega sveta? Po besedah sv. aposteljna Janeza ta-le: „Poželjenje mesa in poželjenje oči in napuh življenja.“ (I. Jan. 2, 16.) — Kteri pa je duh Kristusov? Ta-le: Uboštvo v duhu, zadovoljnost, pravičnost, ponižnost, poterpežljivost, s kratka:

zatajevanje samega sebe. Kristusov duh je duh serčne pokore, duh pobožnega življenja. Tega duha si moramo prisvojiti, če hočemo pravi kristjani biti; če hočemo biti vredni dediči božjega kraljestva; če hočemo kedaj ondi stanovati, kjer stanuje Kristus. — Postni čas — čas pokore — se je začel. V tem času bi morali sami v sebe pogledati, imamo li Kristusovega duha ter bi morali pokoro delati. Za tega voljo vam tudi jes danes rečem: Naša dolžnost je, da pokoro delamo, ker Kristus je na svet prišel

1. da bi nas pokore učil,
2. da bi za voljo naših grehov pokoro delal.

V imeni Kristusovem vas opominjam, da se na moje podučevanje pripravite!

## I.

Sv. apostelj Pavelj v svojem listu na Hebrejce tako-le piše: „Bratje, ki ste z drugimi vred v nebesa pozvani (poklicani), glejte na poslanca in višega duhovnika naše vere, na Jezusa.“ (Hebr. 12, 2.) On je naša glava, in mi udje njegovega telesa moramo takošni biti, kakor se tej glavi spodobi. On je od nebeškega Očeta k nam poslan — pri njem moramo tedaj izvedovati, kaj da Bog od nas imeti hoče. Glejmo torej neprenehoma na Jezusa!

Zakaj je Jezus na svet prišel? Morebiti zato, da bi si časti, bogastva in posvetne nasladnosti zavžival? Satan mu je res vse to ponujal, ali Kristus se je vsemu odpovedal, ker on je na svet prišel, da bi nas pokore učil.

Ko je začel po judovski deželi hoditi in učiti, bil je njegov prvi glas: „Delajte pokoro“; in ta glas je bil od njega slišati noter do smrti. — Brez pokore, pravi On, nihče ne more v nebesa priti; rekoč: „Ako hoče kdo za menoj priti, naj zataji sam sebe, naj vzame svoj križ na se in naj hodi za menoj.“ (Mat. 16, 26.) — Brez pokore živeti, uči dalje, se pravi, večno pogubo si zaslužiti, govoreč: „Po pravici vam povem, če ne bote pokore delali, bote vsi pogubljeni.“

In povejte mi, ljubljene kristjani! katerim ljudem Kristus nebeško zveličanje zagotavlja? Morebiti prevzetnjakom, ki nobene pokorščine, nobene podložnosti ne poznajo? Ali jezljivcem, ki imajo s sovraštvom in čemerom (serdom) serce napolnjeno? Ali mlačnim, ki za molitev in božjo službo nobene skerbi nimajo? ali gizdavcem, ki imajo samo nečimernost v mislih? ali neusmiljencem, ki so proti siromakom terdega serca? ali nečistnikom ki imajo serce natepeno z gerdimi mislimi in željami in svoje in svojih bližnjih telesa kvarijo? ali prepirljivcem, ki se vedno tožijo in pravdajo? ali bojazljivcem, ki se bojijo, da bi se ljudem ne zamerili in zato laži govorijo in krivico delajo, Gospoda Boga pa ne porajtajo?

O! takim ljudem Kristus zveličanja ne zagotavlja; tem ljudem so nebesa zaperta. Ali on zveličanje obeta tistim, ki svojega serca ne vežejo na posvetno blago, ki so ponižni, krotki, usmiljeni, mirni, pravični in ki zavoljo pravice preganjanje prenašajo.

Te kreposti so težko spolnovati; k temu spolnovanju je potrebno zatajevati samega sebe, treba je molitev, pobožnost in zaslužena milost božja. Tako je in drugače ne! Kteri hoče Kristusov biti, mora pokoro delati, ker Kristusova vera tirja, poboljšati življenje ali pokoro delati.

Če vi mojim besedam morebiti ne bi verovali, poslušajte, kaj Kristus sam pravi tistim ljudem, ki se v posvetno življenje vtapljajo. On veli: „Joj vam, ki se zdaj smejite, ker vi bote še žalovali in jokali.“ (Luk. 6. 25.) In tistim, ki si računijo ali mislijo, da je lahko v nebesa priti, pravi: „Nebeško kraljestvo silo terpi, in samo silni ga na se potegnejo.“ (Mat. 11, 12.) Ali kaj se to veli: nebeško kraljestvo s silo k sebi potegniti? To se veli: Močen biti in svoje grešne navade premagovati, posvetnega zapeljevanja ne poslušati; čeravno so velike prečke (ovire), vendar dobro delati in z grehom napravljeni kvar (škodo) popraviti. To so težavne dolžnosti, ali kteri je spolnujejo, tisti s silo nebeško kraljestvo k sebi potegnejo. — Poslušajte, kaj Kristus dalje pravi, naj bi nam pokazal, da je on na zemljo prišel pokore učiti. On veli: „Kdor svojo dušo brez mene ljubi, tisti bo jo zgubil, kdor pa jo zavoljo mene sovraži, tisti bo jo drugoč našel.“ (Jan. 12. 25.) Te besede so tako razumeti: Kteri svojo voljo tako jako porajta, da bi se vse po njej zgoditi moralo; kteri samo svoj hasek (dobiček) išče, in ga celo s krivico išče, tisti bo zgubljen; kteri pa se grešni priložnosti zoperstavlja, tisti bode zveličan. Ni res, dragi kristjani! iz vseh teh besed se vi prepričate, da Kristus od nas drugega noče, nego (kot) pokoro, ali berzdanje naše grešne nature, našega popačenega mesa. Ali jes vam moram povedati še zdaj eno ostrejšo besedo, katero gospod Jezus Kristus od pokore in zatajevanja pravi. Pri sv. evangelistu Matevžu na 18. postavi se tako-le čita (bere): „Kristus reče: Po pravici vam povem, če se ne spreobehnete in niste, kakor nedolžna deca (otroci) ne pridete v nebeško kraljestvo... Če tebe tvoja roka pohujšuje, odsekaj in verzi jo od sebe; če te tvoja noga pohujša, odreži jo in verzi od sebe, če te tvoje oko pohujša, izpehni ga in verzi od sebe.“ Ni res? to so ojstre besede. Ž njimi hoče Zveličar povedati: Kdor hoče Kristusov biti in si nebesa zaslužiti, tisti se mora skerbno vsega izogibati, kar bi ga vtegnilo v greh zapeljati. In ko bi se mu grešna reč tako potrebna in hasovita zdela, kakor je oko, roka ali noga, iz ljubezni do Jezusa, iz ljubezni do nebeškega kraljestva, mora se jej pravi kristjan vendar odpovedati.

Tako Kristus od pokore uči in tako je tedaj pokora potrebna k nebeškemu zveličanju. O kako se pač tedaj vkanjujejo (goljufujejo),

kteri po drugi poti v nebesa priti hočejo. Nekteri menijo, da k zveličanju že zadostuje, če so kerščeni, sicer pa lahko živijo, kakor se njim zljubi. Ali oni se vkanjujejo, ker nobeden ne bo kronan, ki se ni ostro bojeval. — Drugi si računijo, da za nebesa zadostuje, če zunajšnje ceremonije sv. cerkve obhajajo, sicer pa se smejo po posvetnih navadah ravnati; ali tudi ti se vkanjujejo, ker, kteri je takih misli, tisti je pred božjimi očmi skazljivec (hinavec) in se ima ojstre kazni bati. Sv. apostelj Pavelj piše v listu na Golačane: „v Jezusu Kristusu nič ne velja ne obreza in ne neobreza (nobena ceremonija) nego samo nova stvar“ (to je človek, ki se skoz pokoro Bogu dopadljiv napravi (Galat. 6, 15.) —

Kristus pa ni samo pokore učil, On je tudi zavoljo naših grehov sam pokoro delal.

## II.

Kristus je zavoljo naših grehov sam pokoro delal. Da bi se tega prepričali, hočem vas najprej v hlevček Betlehemiški in potem v nizko, tiho in sveto hišo v Nazaret peljati.

Poglejmo torišče (kraj) njegovega rojstva! Stanovanje nes pametnih živali, hlev, je tisti kraj, na katerem Jezus najpred na grešno zemljo stopi. Siromaške jasli so njegova zibel. Seno in slama je njegova postelja, na kteri se počiva. Zima je, torej v hlevčku toplote išče, ker v Betlehemu je tema, ljudje so terdega serca in krušni oče Jožef ne ve, kam bi se obrnil. O koliko zatajevanje je to! Jezus, ki je bil brez greha, začne zavoljo nas svoje življenje s tako pokoro.

Poglejmo dalje v Nazaretu v hišo sv. Jožefa! Kako najdemo tam Jezusa? — Tako krotkega, tako ponižnega, tako z vsem zadovoljnega in pokornega, da se moramo čuditi! V Nazaretu se sploh zove (imenuje): „tesarjev sin.“ — S krušnim očetom Jožefom gre Jezus vsak den, kakor vsak drug dečko (otrok) z žago in sekiro in drugim potrebnim orodjem na delo. O kaka prikazen! Božji Sin! za voljo ktereга in skoz ktereга je vse stvarjeno, stoji pri najprostejšem delu! Sin božji se trudi s sekiro, brono obtesava, deske gladi, in poprek vse dela, kar ima vsak tesar opraviti. In zakaj vse to stori? Zato, da bi svoje stariše preživljal in da bi pri težkem delu za nas pokoro delal. — Ko se je Adam v paradizu pregrešil, rekel mu je Bog: „V potu svojega obraza boš svoj kruh jedel.“ (1. Mojz. 3, 19.) Ta kazen je bila za ves človeški rod. Pa tudi Jezus je na zemlji zavoljo nas z vročimi sragami svojega lica svoj kruh jedel, ker, ko je v 30. letu začel učiti, njegovo celo življenje ni bilo drugega, kakor trud in težava. Vse pote je opravil peš, kakor vsak priprost židov (jud), brez posebne priprave proti zimi ali vročini. — In kaj je Jezus jedel? — Njegova hrana je bila prosta in siromašna: Ječmenov kruh in nekaj rib in

kar so mu dobrovoljni ljudje, posebno pobožne žene, ki so ga nasledovale, ponudili. To je tudi svojim učencem naročil, rekoč: „Jejte, kar se pred vas postavi.“ (Luk. 10, 8.) Več kakor jesti in piti bilo mu je spolnovati dolžnosti, ker pri sv. evangelistu Janezu On veli: „Moja jed je, da spolnujem voljo Tistega, ki me je poslal.“ (Jan 4, 43.) — Kako stanovanje je imel Jezus? — Ljubeznjivi moji! ginljivo je čuti, kar Kristus sam od svojega stanovanja pravi. Enkrat je prišel nek mladeneč k Jezusu z namenom, da se mu pridruži za učenca. Jezus mu takoj pove, kar bo pri njem našel, rekoč: „Lesice imajo jame, in ptice pod nebom imajo gnjezda, Sin človekov pa nima, kamur bi svojo glavo naslonil.“ Tedaj Jezus še lastnega stanovanja imel ni, ker od tistega časa, ko so ga njegovi rojaki hoteli v Nazaretu črez visoko pečino suniti, tudi Marija v Nazaretu ni dosti obstanka imela. Jezusovo stanovanje pri njegovem potovanju je bilo pri dobrih ljudeh, kjer ga je noč našla. V Nazaretu se je tri zadnja leta zelo malo mudil. — In slednjič: koliko obleke je Jezus imel? Samo eno suknjo, za katero so vojaki po njegovem križanju kockali (vadjali).

Ljubeznjivi moji! Ali ni res, da je Jezus zavoljo nas veliko pokoro delal? On je v telesnih potrebah sam sebe zatajil, vsakoverstne težave prenašal in se obrekovati in zasramovati pustil. Poleg tega pa je vse Mojzesove postave verno deržal. On se je na osmi den po svojem rojstvu dal obrezati, od Janeza se je v Jordanu dal kerstiti, kakor da bi očiščenja potreboval. On je vsako leto ob Vuzmu (veliki noči) v Jeruzalemski tempelj hodil, in čeravno sam najsvetejši, tam svojo pobožnost opravljal. On je dostikrat in tudi dosti molil. Cele noči je klečč ali na zemlji ležé molil, na glas zdihoval in se med molitvijo jokal. Najbolje pa se je jokal, ko je grehe terdovratnega sveta premišljeval. Poleg goreče ljubezni in pogoste molitve se je tudi rad postil. Kakor nam današnje sv. evangelje pravi, se je 40 dni poprej postil, preden je učiti začel.

In zdaj še morem nekaj najimenitnejšega spomniti. V svojem terpljenju in v svoji smerti je Jezus na poseben način svojo pokoro za nas delal in pokazal. On je voljno vse na se vzel, kar je nebeški Oče zavoljo odrešenja grešnikov Njemu odločil, ter nam je hotel s tem pokazati, kako ostro pokoro mora človek delati, če hoče pri Bogu greh izbrisati.

Poglej na oljsko goro, keršanska duša! tam Jezus kervavi pot poti, ker nameni skoz smertno sodbo na račun iti pred svojega Očeta, ne zavoljo sebe, ampak zavoljo nas. — Poglej v Pilatovo hišo; tam se Jezus pusti vezati, klopouškati, bičevati. On pripušča, da na-nj pljuvajo, in mu bodečo ternjevo krono na glavo pritisnejo. — Poglej na goro Kalvarijo! tam vidiš, da si Jezus sam svoj težki križ prinese, na katerega se pusti razpeti in pribiti, in na katerem v neizrekljivih bolečinah umerjé. — O greh, kako merzek si ti!

o greh kolika krivica si ti pred Bogom? ker je nedolžni Zveličar tako ostro pokoro zavoljo tebe moral delati!

### Sklep.

Zdaj pa jes vprašam, si li ti kristjan, o človek, če pokore nočeš delati; če težav tega življenja nočeš poterpežljivo nositi; če nočeš delati in si z vročimi sragami svojega kruha služiti? Človek, je-li si ti kristjan, če obrekovanja in zasramovanja nočeš brez mermranja terpeti; če nočeš moliti; če svojih grehov nočeš obžalovati in krivice ne popravljati?

Premišlujte večkrat, dragi poslušalci, moje danešnje besede; premišlujte, kaj se pravi kristjan biti. Pravi kristjan je le tisti, ki je takih misli in takega zadržanja, kakoršnega je Kristus bil. „Če pa kdo Kristusovega duha nima, tisti ni njegov.“ — Delajte pokoro, ker Kristus je pokoro učil in pokoro tudi sam delal. O da bi se tega veselja nad nami včakali angelji nebeški, naša rodbina v nebesih — da bi se Bog Oče, naš stvarnik, in Bog Sin, naš Odrašenik, in Bog Sv. Duh naš tolažnik tega veselja nad nami včakali, da bi pokoro delali za naše grehe ter skoz pokoro za večne čase bili Kristusovi na zemlji in v nebesih! Amen.

## Za II. postno nedeljo.

(Od sv. nebes. Spisal in govoril Fr. Cvetko, l. 1851.)

„In glej, prikazala sta se Mojzes in Elija in sta ž njim govorila. (Mat. 17, 3.)“

### Vvod.

Danešnje sv. evangelje nam pred oči stavi jako lepo in veselo prigodbo, namreč: kako se je Jezus na gori Tabor pred tremi svojimi učenci spremenil. Njegov obraz se je svetil, kakor solnce in njegova obleka je bila bela kakor sneg. Ta prikazen se je v serca in pamet učencev tako vtisnila, da so ž njo sami sebe in svoje bližnje vse svoje žive dni oserčevali. Še v svoji starosti se sv. Peter z veseljem na to zmisli, da je vreden bil videti veličastvo svojega Gospoda in učenika in slišati glas nebeškega Očeta: „Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam dopačenje.“ — Tudi dva moža davnih časov, namreč Mojzes in Elija sta takrat prišla k Jezusu in njegovim učencem na gori Tabor. Mojzes je 1500 let, Elija pa 930 let pred Kristusom umerl. Ona dva sta tedaj prišla iz nebeških prebivališč, kjer sta zavživala plačilo svojih kreposti (čednosti). Od samega veselja Peter, ko vse to vidi, zakliče: „Go-

spod, dobro nam je tukaj biti!“ — Jes pa zdaj vas, preljubi poslušalci, vprašam: če vi to prigodbo v knjigah čitate, ali od nje priporočati slišite, ali se vam ne zdi, kakor da bi videli prek na uni svet? — na tisti svet, ki je drugači našim očem skrit? Jes vas vprašam: Jeli vas, kedar to prigodbo premišlujete, ne obide močna želja v tisto deželo priti, iz ktere sta bila Mojzes in Elija na zemljo prišla? Kje bi pač bil tak človek, ki ne bi imel želje, v tistem kraju enkrat prebivati, kjer se nobena solza ne pretaka, nobeden zdihljaj ne čuje, kjer ni bolečine, ne težave, ne smerti več! Za tega voljo hočemo danes premišljevati:

1. Kaj mora človek najpred storiti, če hoče v nebesa priti?

2. Kako veselo je v nebesih?

Gospod Bog nas vse razsvetli!

# I.

Prek groba je še drugo življenje. Naš Zveličar nam to očitno zagotavlja rekoč: „Jes grem poprej, in kjer sem jes, tam bo tudi moj služabnik.“ To je rekel svojim učencem pred svojo smrtjo, in drugokrat veli: „V hiši mojega Očeta je dosti prebivališč.“ (Jan. 14, 2.) Naše življenje na zemlji ni pravo življenje, če v nebesa ne pelje, ker pravo življenje mora imeti dober in srečen konec. V nebesa priti, mora biti torej ne samo naša želja, ampak tudi naše terdno prizadevanje. Če pa je tebi, dragi moj človek! prava resnica v nebesa priti, tedaj

1. misli večkrat na nebesa. — Delaj tako, kakor sv. Alojzij. Ko je na smertni postelji ležal, je dostikrat rekel tistim, ki so ga obiskovali: „Jes z veseljem grem“. In če so ga poprašali, kam da misli iti, odgovarjal jim je ves vesel: „v nebesa, v deželo večnega miru in zveličanja.“ Pa ne samo na smertni postelji, nego vsak den, pri vseh prilikah bi moral kristjan pred vsem na nebesa misliti.

Če ti, ljubljena duša! pogledaš na oblačni obok, ki je nad teboj razpet, moral bi se spominjati: Tam, tam je moja prava domovina! — Če po dne vidiš bliščeče solnce, če ti po noči blede mesec sveti in zlate zvezde nad teboj bleskečejo, misli si: Tam gori je dosti prebivališč in pravični bodo se v nebesih svetili kakor solnce. — Če gledaš po zemlji in vidiš v spomladi lepo cvetje in duhteče rožice, — po letu lepo setev — v jesen povejeno listje, — po zimi pa tožno zmerznjeno zemljo, misli si: Ta dežela, kjer se trava suši, kjer cvetje vene, in kjer se s časoma vse spreminja, ni moja prava domovina; — moja prava domovina so nebesa, kjer vse na večne čase traja.

Ko so se sv. Baziliju grozili, da bo moral zavoljo vere domačo deželo zapustiti, odgovoril je: „Preženite me iz enega kraja

v drugega, ali pomislite, da ta dežela, v kateri na zemlji prebivam, ni moja prava domovina, ampak moj dom je v nebesih in tje dohajam.“ — Ta misel: Moj dom je v nebesih, nas v vsakem terpljenju in v vsaki skušnjavi najbolj okrepuje. Če tebe, moj kersanski prijatelj! motijo nečiste skušnjave, zmisli se na nebesa. Tam je le za tiste prostor, ki so na zemlji v nedolžnosti in čistosti živeli. Za nečistnika je Bog strašen, kakor ogenj. — Če te obhaja skušnjava lenobe, poglej gori k nebesom in misli: Jes se ne smem delu odtegovati, ker le marljiv hlapec bo prišel v veselje svojega Gospoda. Lenega hlapca bodo sunili v temo, kjer bo jok in škripanje z zobmi. — Če te skušnjava vabi na prevzetnost in gizdost, poglej gori k nebesom in misli: Za prevzetnjaka in gizdavca niso nebesa. Le ponižnost človeka v nebesa vzdigne. — Če te goljufije in laži bočejo zapeljati, poglej gori k nebesom in se spominjaj: Le pravica in resnica bode pred Bogom dobro obstala, kedar bomo na sodbo poklicani; laž in goljufija dobite svoje plačilo v peklju. — Če si terdega in neusmiljenega serca, poglej gori k nebesom in misli: Pri Bogu, ki je sama ljubezen, ima tudi ljubezen vrednost in veljavo. Kdor hoče v nebesa priti, mora si pet nadelavati z deli duhovnega in telesnega usmiljenja. — Če se k okornosti ali terdovratnosti nagiblješ ter nočeš svojih viših poslušati, poglej gori k nebesom, kjer zdaj Kristus stanuje, in zmisli si: Kristus je bil pokoren noter do smerti na križu. Pokorščina je Bogu ljubša, kakor dar. — Če te uboštvo, boleznj ali sovraštvo bližnjega tare, poglej gori k nebesom in misli: Uboštvo bode se v nebesih z bogatilo; v nebesih bomo na veke zdravi, ondi bomo med samimi prijatelji živeli. — Tako nas misel na nebesa v dobrem krepča. Zmisljajmo se torej pogostoma na nebesa, če hočemo v nebesa priti.

2. Če ti je prava resnica v nebesa priti, pa ni zadosti samo misliti na nebesa, ampak napenjaj tudi svoje moči in delaj za nebesa to je, s potrpeljivostjo nosi križe in težave, zatajuj samega sebe, zогiblji se hudega, stori dobro, sploh spolnui voljo nebeškega Očeta v vsakem stanu in pri vsaki priliki, ker Kristus veli: „Ne vsaki, ki (samo) pravi: „Gospod, gospod! (jes bi rad v nebeško kraljestvo prišel,) pojde v nebeško kraljestvo, ampak kdor voljo mojega Očeta spolnuje“. (Mat. 7, 21.) Čital sem v starih pismih od nekega svetnika, kteremu je bilo ime Turzij. Ta je Boga prosil za nebesa in glas iz nebes mu reče: Turzij! če hočeš večno zveličanje doseči, ne sme ti nobeden trud biti prevelik, nobeno delo pretežko, nobeden čas predolg.“ In naš Gospod Jezus Kristus nas opominja rekoč: „Nebeško kraljestvo silo terpi in samo silni ga na se potegnejo.“ (Mat. 11, 12.) — Poglej, dragi kristjan! na Zveličarja. On sam je moral prenašati siromaštvo, sramoto, preklinjanje in bridko smert, preden je mogel sedeti tudi kot človek ob desnici svojega Očeta. Kdor hoče s Kristusom nebeško čast zavživati, mora tudi na zemlji ž njim in za njega terpeti.

Ali v tem ljudje zveksine (večidel) malo storijo. Vsak bi rad v nebesa prišel, ali malo kateri si za nje kaj prizadeva. Pobožni Tomaž Kempčan piše rekoč: „Zavoljo posvetnega blaga se ljudje vsega podstopijo, ali zavoljo nebes niti roke, niti noge ne ganejo.“ Ta beseda je gotova istina (resnica). Če hoče kdo obogateti, kakim skerbem, kakim težavam, kakim nevarščinam se podverže? Celo leto dela, cele noči prebudi in nobeden trud ga ne straši; rad se trudi in krivico stori, samo da bi si imetek povečal. Ali za nebeško kraljestvo ne gane ne roke ne noge, njemu se vnoža (vtoži) kratka molitev doma ali ura pri božji službi v cerkvi.

Če stariši hočejo dete oskerbeti, česa vsega ne počnejo? Koliko stroškov si pri gostovanju napravijo? Koliko laži, kakošno prilizovanje zmislijo, samo da bi detetu za to pedenj dolgo življenje kruh pripravili? Ali za nebesa niti roke niti noge ne ganejo. Potrebne berača odpravijo s hudimi besedami, svojega najbližnjega bolnega sosedu ne obiščejo in če ga gospod Jezus Kristus v sv. rešnjem Telesu obišče, mu niti nasproti ne grejo. — Malo, malo ljudi je na svetu, ki bi imeli pravo, resnično željo po nebesih, — ki bi s prerokom reči mogli: „Kdo mi da perute, da bi se v nebesa vzdignil?“ In vendar so nebesa tako lepe, tako vesele, tako drag imetek, da si sv. Avguštin upa reči: „Ko bi nam pripuščeno bilo, samo en den v nebesih ostati, morali bi zavoljo tega dneva vse veselje te zemlje na stran postaviti.“

Zatorej vi priletni in stari možje in žene, ki nimate več dosti od sveta pričakovati, ker ste pot svojega življenja že skoro dognali, v imenu našega Zveličarja vas prosim, skerbite si za nebesa, da vam bo v nebesih večna luč svetila, kedar vam solnce tega sveta ugasne. — Vi gospodarji in gospodinje, ne zabite na nebesa! živite tako, da bote si s posvetnimi opravki tudi nebesa prisluževali. — Vi mladenči in deklice, prosim vas v imenu vašega nebeškega prijatelja Jezusa Kristusa, ne potrošajte svojih najlepših let s prazno gizdo in z grešnim življenjem. Enkrat je tega življenja konec in kaj vam tedaj ostane od vaše prevzetnosti? Nič nego (kot) pekoča vest, serčna bolečina in strah pred sodbo božjo. Živite tako, da bote imeli hvalo pri Bogu in pri ljudeh! — Vsi pa zmišljuje si, kaj so nebesa vredne in kaj moramo za nje terpeti, ker, če je en pogled v nebesa Kristusove učence tako razveselil, kako veselje še le mora biti v nebesih samih vekomej prebivati. Od tega pa

## II.

Kaj nam pravi sv. pismo od prebivanja in veselja v nebesih?

1. Sv. apostelj Janez piše: „Bog bo (ondi) obrisal vse solze od njih oči in smerti ne bode več. Tudi ne bo več ne žalosti, ne vpitja, ne bolečine, ker poprejšnje je minulo.“ (Skrivn. raz. 21, 4.)

Ljubljeni! dobro premislite, kaj vam večna resnica obeta. Na

zemlji ni nihče — bodi kdorkoli, živi kakor dolgo koli — nihče ni brez terpljenja, ni brez revščin, ne brez strahu. V nebesih pa vsega tega ni. V nebesih ni glada ni žeje. Nasiteni bomo s tem, da bomo gledali božje obličje in spoznavali božje lastnosti. Bog, sama dobrotà, samo veselje, tudi vse z veseljem napolnuje. Tam neha vsa žalost, vsa tožba; ker, kdor je v nebesih, ima vse dobro. — Tam nobena skušnjava ne moti; tam se ne čuje ogovarjanje, ampak čujejo se samo hvaležne pesmi zveličanih duhov. Tam nobena skerb serca ne teži. Tam ni nobenih nevoščljivcev in nobenih sumljivih sodcev. — Sv. Avgustin veli: „V nebesih bode vsak nad častjo svojega bližnjega tako veselje imel, kakor nad svojo lastno; torej kolikor v nebesih tovaršev, toliko tudi veselja.“ Tam pa bomo imeli milijon in milijon tovaršev, tedaj tudi na milijone in milijone veselja! — V nebesih se ne bomo starali, ampak vedno bomo čverstega telesa, vedno enake starosti ali tako rekoč mladi na večne čase, ker smert nas več ne bo vladala. — O častitljivo nebeško zveličanje! kdo te more skončati, kdo zapopasti! Ljubi moji! Vživali si ga bomo zares ali skončati ga nam ne bo mogoče. Iz tega pa tudi spoznajte, kako ljubezen in hvalo smo dolžni Jezusu, ki nam je skoz svojo smert na križu nebеса odperl?

2. Sv. apostelj Pavelj veli: „Zdaj vidimo skoz zerkalo, kakor v megli, takrat pa bomo videli od obličja do obličja. Zdaj spoznavamo le nekoliko, takrat pa bom (popolnoma) spoznal, kakor sem bil.“ (I. Kor. 13, 12.) Zdaj smo najbolj nezadovoljni z Gospod Bogom zavoljo tega, da ne vemo, zakaj Bog z nami ravno tako ravna, kakor se z nami godi. Ali v nebesih bomo vse iz čista izvedeli. Siromak bo izvedel, zakaj mu ni bilo bogastvo odločeno; bolnik bo izvedel, zakaj mu je bilo zdravje odvzeto; bogatec bo izvedel, zakaj mu Bog ni dal več dece ali mu dane ni pustil; krivično preganjani človek bo izvedel, zakaj je toliko sovražnikov imel; težak bo izvedel, zakaj ga Bog ni postavil v ležaji in viši stan. — Poprek in kratko: tam bomo vsi izvedeli, da je najbitkejšje terpljenje bilo za nas največja dobrotà; da je ravno ternjeva pot bila za nas prava pot v nebеса; da je Bog tudi takrat kot ljubezljiv oče za nas skrbel, ko smo mislili, da nas je zapustil, pozabil. — Po stokrat bomo v nebesih drugoč našli, kar smo na zemlji iz ljubezni do Boga oddali, zgubili ali darovali; nobeden požirk merzle vode, s katerim smo žejnega okrepili, — nobena drobtinica kruha, s katero smo lačnega nasitili, — nobena stopinja, katero smo za revne bolnike storili, ne bo brez plačila, ako smo to zavoljo Boga storili. — Tam bo naše serce pomirjeno, tam bodo se naše želje nasitile, tam bo vsaka naša prošnja uslišana; ker zveličane duše so z Bogom popolnoma zedinjene. Bog je v njih in one v Njem.

Pri premišljevanju teh reči bi moral človek poklekniti in vsklikniti: „Gospod, kaj je človek, da ga tako visoko povzdiguješ?

Kaj je grešnik proti Tebi, in Ti mu od svojega vladanja račun daješ?"

3. Poprej imenovani sv. apostelj Pavelj dalje veli: „Mi pridemo v mesto živega Boga, k neštevilni množici angeljev, k dušam zveličanih pravičnikov in k Jezusu, spravitelju novega zakona.“ (Heb. 12, 22—24.)

Tam v zveličanskej občini bomo našli vse, ki so po rodu, prijateljstvu ali ljubezni z nami zvezani bili, — ondi bomo jih drugoč videli in na večne čase ž njimi zedinjeni ostali. — Ondi bomo našli častitljivi zbor sv. apostelnov in veseli krog prerokov. Tam bomo videli množino mučencev, ki so z nevenljivimi venci okinčani; tam bomo zagledali močne device, ki so same sebe zatajevale ter si pri Bogu posebno čast in hvalo zaslužile. Tam bomo spoznali usmiljene ljudi, ki so si z dobrotljivostjo nebeške zaklade pripravili. Tam bodo se zopet snidli zakonski možje in žene, ki so se na zemlji iz serca ljubili, drug drugemu verni bili in drug za drugega molili. Tam bodo videli bogaboječi stariši svojo verlo deco, učitelji svoje šolarje, duhovniki svoje verne ovčice, bratje in sestre svoje brate in sestre. Tam bodo deca očitno stariše hvalili za vse dobre; tam bodo vsi ljudje eno serce in ena duša. Ali svoj verhunec bo nebeško zveličanje v tem doseglo, da bomo se z Jezusom na veke zedinili. Tam v nebesih bomo našega Zveličarja, našega učitelja, prijatelja in brata od obličja do obličja gledali; — bomo videli njegove rane, znamenja njegove ljubezni do nas ter se veselili, da njegova ljubezen nad nami ni bila zgubljena.

### S k l e p.

Ljubeznjivi moji! ohranite te besede, ki ste jih danes od mene slišali, vedno v svojem sercu. Zmisljajte se dostikrat — pri vsakem delu na nebesa, pa tudi potrudajte se, da bote si z dobrimi deli nebesa prislužili. Če pa vas pri vašem delu ali pri vaših opravkih težko stane, oserčujte se z besedami sv. aposteljna Pavlja, ki veli: „Mi na zemlji zdaj s solzami sejemo, pa v nebesih bomo z veseljem želi.“ — Slednjič vas vse prosim, mlade in stare, velike in male, siromake in bogatce, če si resnično nebesa želite, tedaj se ne izogibljite nebeških vrat. Nebeška vrata pa so naše cerkve. V vsaki cerkvi se sv. zakramenti delijo in ti sv. zakramenti so ključ v nebeško kraljestvo, kterega nam vsegamogočni Bog naj vsem podeli skoz Jezusa Kristusa našega Gospoda. Amen.

## Pridiga za III. postno nedeljo.

(Sedem hudobnih duhov. Spisal in govoril Fr. Cvetko, l. 1851.)

„Kedar nečisti duh iz človeka odide, hodi po suhih krajih in išče pokoja, in ker ga ne najde, reče: Povernem se v svojo hišo, iz katere sem izišel! In ko v njo pride, najde jo pometeno in osnaženo, in tedaj gre in vzeme seboj sedem drugih duhov, hujših od sebe in gredo noter in prebivajo tam. In poslednje tistega človeka je hujše od prvega.“  
(Luk. 11, 24—26.)

### V v o d.

Nečisti duh, o katerem nam sv. evangelje govori, je duh hotljivosti in nesramnosti. Hotljivost ali nesramnost je že sama na sebi sramotna in merzka ter človeka ob vso vrednost dene in kristjana ob svetost pripravi; ker hotljivost se pri kristjanih niti po imenu ne bi smela poznati. Kristusovi nasledniki pa bi se je morali posebno izogibati, ker so njihova telesa v svetem kerstu tempeljni sv. Duha postali, torej le Bogu samemu dohajajo, deloma ker je vstvaril človeška telesa, deloma pa ker jih je posvetil. Dalje se mi v zakramentu sv. rešnjega Telesa z Jezusom Kristusom zedinimo in z njim eno telo postanemo; on glava, mi pa udje. Zato pa piše sv. apostelj Pavelj: „Če se mi hotljivosti vdamo, storimo ude, ki Jezusu Kristusu dohajajo, kurbirske ude in drago kri Sina božjega znovič prelivamo.“ (1. Kor. 6, 15.) — Hotljivost je torej sama na sebi sramotna in merzka; ali današnje evangelje nam še od nje nekaj strašnega pove, namreč, da, kedar se vkorenini, ima poleg sebe še sedem duhov, ki so hujši, kakor ona sama.

Te duhove, ki se poleg hotljivosti znajdejo, vam hočem danes imenovati in razložiti. Velijo se:

1. Duh nepokoja in zmotnjave;
2. Duh zapravljenosti;
3. Duh brezljubeznosti;
4. Duh dušne slepote;
5. Duh zaničevanja božjega;
6. Duh zdvojenja (obupa);
7. Duh pokončanja sebe.

Dragi kristjani; ker se duh nečistosti ali hotljivosti med nami jako razširja ter vero in srečo dosti ljudi in dosti hiš podkopava, opominjam vas v imenu Jezusovem, da pazite na moje današnje podučevanje! — Hotljivost je močen vir ali studenec vsega hudodega, po katerem se svet tako jako kvari ali pači. Ktere nesreče tedaj iz nje izhajajo?

*Nemate li da su vaša telesa  
Kristova ude? Hoćete li dakle  
uzeti Kristova ude i nainiti ih na  
bludnice?*

## Razlaga.

1. **Nepokoj in zmotnjava.** — Mir vesti in zadovoljnost serca je najžlahtnejše blago na tem svetu. Modri Salomon veli: „Mirna vest je nepretergano goščenje.“ — Modri Sirah pa pravi: „Ni veselja nad veselje pravičnega in čistega serca.“ Hotljiv in nečist človek pa te blaženosti ne pozna, ker sv. pismo pravi: „Lagodni (hudobni) ljudje pa v sercu nobenega pokoja nimajo.“ — Od kod bi neki nečistnik imel mir v sercu? Če pogleda gori k nebesom, spominja se pravičnega Boga, ki mora hudo kaznovati; če pogleda pod sebe, grozi se mu pekel; — pred njim stojijo noč in den njegovi grehi. Grizeč červ njegove vesti mu serce podjedava in vsako veselje zbriduje. Rad bi svojo neprilичno vest od sebe djal, pa ne more. Če gre domu, gre tudi grizeča vest ž njim; če ide med ljudi, tudi tje ga spravlja in ga razodeva, ker je vedno potuhnjen. Po dne ga preganja iz torišča na torišče in po noči mu mehek vanjkuš (polšter) spreminja v kamnat zglavnik. Vsak čas in povsod ga muči oponašaje mu rekoč: Hudobnik, kaj si storil? Nedolžno deklico si zapeljal, ki prej tega greha ni poznala; ti si v njeno serce seme malopridnosti vsejal, njo na cesto razujzdanosti zapeljal in jej vrata k nezmerno mnogim grehom odperl. — Zopet mu očita vest: Hudobnež, zakonsko postelj si pognjusil; tisto zvezo si raztergal, ki bi morala do smrti ostati in skrivej podrinil nedolžnemu možu deco (otroke). — Duše tistih ljudi, katere si zapeljal in ki so pomerle, preden so se spokorile, so morebiti na veke pogubljene in te zdaj vedno pri Bogu tožijo. — Povejte mi, dragi kristjani! kje bi si po tem takem zavoljo grehov žalostna, nečistnikova duša mir in pokoj serca našla? — V drugih knjigah kraljev judovskih (II. Reg. c. 13.) čitam tako o nesrečnem Amnonu, sinu Davidovem: „Jonadab, bratranec Amnonov ga je vprašal rekoč: Zakaj si tako žalosten in zakaj od dneva do dneva tako hujšaš? In Amnon mu odgovori: ker prepovedano ljubezen v sercu nosim.“ O Amnon! prepovedano ljubezen si v sercu nosil, zato si bil žalosten, si bil pred mestom Jeruzalemom osramoten in zadnjič silno umorjen. — Hudobno serce je poterta posoda, ki miru in veselja ne derži. Zato pa pravi sv. Avguštin: „Vsaka ljubezen, ki ni po redu, prinaša sama sebi muko (bolečino); le tisti, ki tebe o Bog! ljubi, zavziva si čistega veselja in v tebi počiva.“

2. **Iz hotljivosti izhaja zapeljivost.** — Zgubljeni sin, o katerem nam naš Zveličar pripoveduje je zapravlil v kratkem času z nemarnimi ženskami vse svoje imetje ter v tako siromaštvo prišel, da je moral, akoravno je bil sin bogatega očeta, svinje pasti in gladovati. Kar ta prilika uči, to že modri Sirah pravi: „Hotljivost in kurbirstvo na siromaštvo dene!“ Tega modrega moža besedo poterjujejo prigodbe vseh časov. — Ljubljani! pogledjte okoli sebe! Kje je tisto bogastvo, ki ga je marsikteri skerbni oče z vročimi sragami svojega lica spravljal in svojemu sinu zapustil? Nemarni

sin je na Boga pozabil, nečistosti se vdal ter na nič prišel. — Kje je tisto blago, ki ga je marsiktera mati za svojo hčer priskerbela? Razišlo je, ker se je na gizdo, na igro, na ples potrošilo. Prevzetna hči je s svojim blagom prilizovalcem zanjke stavila, nesrečen zakon sklenila, delu se odvadila ter tako nesrečna postala. — Koliko takih hiš se najde, ki so bile poprej bogate, zdaj pa so zadolžene in siromaške tako, da vbogaimo darove prosijo ter še nedolžnim beračem kruh kraдеjo. — Razuzdani ljudje, samski in oženjeni, kraдеjo, vkanjujejo, goljufujejo, in za denar vse hudo doprinašajo, samo da jim je mogoče v svojem grehu naprej živeti. Da tudi merzke, strašne in nagnjusne bolezni iz hotljivosti izhajajo, je znano. — Zato srečna tista hiša, v kateri se deca (otroci) po božjih zapovedih strahujejo, in v nedolžnem redu ohranjajo. Srečno tisto gospodarstvo, kjer mož in žena od eden drugega serca ne obračata. Njuna ljubezen vse težave premaga in hišno srečo pospešuje in povišuje.

3. Iz hotljivosti izhaja brezljubeznost. — Po kakošni meri nečista ljubezen v človeku raste, ravno po tistej meri pojema v njem ljubezen do Boga in do bližnjega. Nečistniku ni zveza z nobenim prijateljem draga; on jo razterga in razdere. — Kralj David je bil poprej, preden je z Betzabo zakon prelomil, resen mož po volji božji; ali ko ga je nečista ljubezen premagala, zapovedal je svojega najvernišega služabnika Urija umoriti; samo za to, da mu je mogoče bilo, z Betzabo v nemar nečisto živeti. — Kralj Salamon je bil poprej, preden se je nečistosti vdal, ljubeznjiv in skerbni oče svojega Izraljskega ljudstva. Mesto Jeruzalem je pod njim bilo bogato; v njegovi deželi je bilo vsega obilno. Ali kakor berž je začel nečisto živeti, zakamenelo je njegovo serce; ljudstvo se mu ni smililo; stiskoval ga je in je v vsem obožalo! — Danešnji den se ravno tako godi. Marsikteri mož in marsiktera žena sta si pogostoma, preden sta v zakon stopila, in še tudi po poroki ljubezen do smerti obljubovala; naenkrat pa se je njima ljubezen na sovraštvo spreobrnila. Po tem v njunem hramu (v njeni hiši) ni drugega slišati, nego (kakor) polom in kreg; hočeta se dati razpisati ali se z jezo ali kako drugače pokončata. Od kod pride ta sprememba, ta nevolja in nesreča? Od nečistosti! Mož se z drugimi ženskami spozna ali se žena začne na druge moške obešati. In ubogi zakonski otroci, kaj vidijo drugega, kakor pohujšanje in nevoljo? kaj čujejo drugega, kakor gerde pridavke in kletvico? — Očetje, ki zakon prelomijo, pustijo svojo pravo deco gladovati, samo da stranske pregrehe zakrivajo! Nemarne ženske, ki zunaj zakona deco rodijo, — ali skušajo sad iz svojega telesa spraviti ali pa si po rodu v kervi svojega deteta roke umivajo, samo da bi svojo sramoto zakrile! O, kako serce morajo imeti? Merzlo in neusmiljeno! In kaj jih k temu spravi? Duh nečistosti! — Če pa tudi taki v prepovedanej ljubezni rojeni otroci odrastejo, vender malokdaj svojega očeta in svojo mater spoštujejo in se takemu

življenju priučijo, v kakoršnem so spočeti. O nečistost! tvoj ogenj dela merzla serca! Zato pa veli sv. Hieronim: „Sad nečistosti je britkejši kakor žolč, in kervoločnejši kakor meč.“

4. Iz nečistosti izbaja slepota duše. — Sv. Klement Aleksandrijski veli: „Ljudje, ki se nečistosti vdajo, postanejo nespametne stvari.“ Tudi sv. Hieronim tako piše: „Nečistost zmeša človeka razum in napravi iz pametnega človeka nespametno stvar.“ — Po pravici je tako! Pri razvajenem nečistniku so zastoj vsi nauki, vsa opominjevanja, vse grajanje, vse nesreče, ki ga zadenejo. Povejte enemu ali drugemu razvajencu, da ga ljudje zaničujejo in da jim je merzek, ker merzek greh doprinaša — on tega noče razumeti, ker je slep. — Opominjajte ga, da si s svojim nemarnim življenjem gospodarstvo zanemarja in kvari — on se ne da prepričati, ker je slep. Prosite ga, naj ne devlje svojih otrok v nesrečo, naj jim ne zapravlja kruha — on ne pusti razuzdanosti, ker je slep. — Pravite mu, da si zdravje kvari, življenje krati, da ga prijatelji več ne ljubijo, ampak jih je sram ž njim se tovaršiti; — pokažite mu vse prepade, katerim naproti gre, — njega nič ne gane, njemu nič k sercu ne sega, ker je slep in gluh za vse razun za svojo nečisto poželjivost.

5. Iz nečistosti izhaja zaničevanje Gospoda Boga. — Serca vseh angeljev se žarijo sv. ljubezni do Boga, in svetniki najdejo v gledanju božjega obličja največo srečo. Le grešniki ne najdejo nad Bogom veselja, čeravno je največa lepota in dobrota. Ali med vsemi grešniki nečistniki najbolj Boga čertijo. — Bog, sama svetost in čistost namreč mora hotljivost ali razuzdano življenje sovražiti in kaznovati. Ravno to pa nečistniku ni po volji; ker on hoče imeti samo takega Boga, ki bi želje njegovega nečistega serca izpolnjeval. Zato je Salamon, kralj judovski, ko je začel nečisto živeti, zapustil tempelj živega Boga ter služil krivim Bogom svojih nesramnih žen.

Vsi preroki starega zakona in vsi možje novega zakona enako odločno učijo, da se človek po nobenem grehu tako hitro in tako terdovratno od Boga ne oberne, kakor skoz nečistost. Prerok Ozej piše, da se judovsko ljudstvo ne bo tako hitro k Bogu obrnilo, ker je kurbirski duh med njimi in zato Gospoda Boga ne spoznajo. (Ozej 5, 4.) — Sv. Avgustin uči: „Nečistost je sovražnica Gospoda Boga in kreposti.“ — Sv. Tomaž Vilanovčan pa pravi: „Nečistnik nima ljubezni do Gospoda Boga, ne češčenja do svetnikov, ne pobožnosti v svojem sercu.“ In sv. Ambrozij terdi: „Kdor začne nečisto živeti, začne pravo vero zgubljevati, ker nečistnik ima vse misli na tovarša svoje nečistosti obrnjene in le svojemu grehu, ne pa Bogu, daruje življenje.“ — Ker ljudje v sedanjem času, nekteri tudi med nami, zavoljo nečistosti Boga zaničujejo, zato nočejo k sv. meši zahajati, ne pridig poslušati, ne spovedi iz čistega opravljati; zato vere nimajo, in če je kako trohico imajo, še tisto za-

tajijo, kedar na to pride, da bi zavoljo večne resnice greh premagati morali.

6. Iz nečistosti izhaja zdvojenjewanje (obup). — Sv. apostelj Pavelj piše Efežanom: „Ker nobenega zveličanja ne pričakujejo in grizenja svoje vesti ne porajajo, zato se še nečistosti bolje vdajajo in v obupu vso razuzdanost poželjujejo.“ O nečist duh, kako ti človeka, ki tebi služi, strahovitno mučiš! — Na eno stran vidi nečistnik neizrekljivo množino grehov, ktere je doprinašal, ker ta greh pogerduje vsako uro njegovega življenja, če ne z grešnimi deli, pa z grešnimi mislimi in željami; zato sv. apostelj Peter piše: „Tudi oči takih ljudi so polne nečistosti“; to je, karkoli pogledajo, hočejo v službo svoje nečistosti spraviti, zato pa tudi ljudi, ki še niso v veri stalni in terdni, lahko zapekujejo. — Na drugo stran zapazi nečistnik, da so njegove moči že preslabe, da bi mogle vkoreninjeni greh premagati; ker, rekel bi, zvezan je z grešnimi verigami, katerih ne more pretergati. Njegove kosti so po besedah pobožnega Joba z grehi njegove mladosti napolnjene in ti grehi gredó ž njim pod zemljo. — Spet na drugo stran vidi, koliko je zapravlil in potratil; vidi, da njegova zakonska deca niso oskerbljena, njegovi hotivi (nezakonski) pa stradati morajo, — vidi, da se starost približuje, v kateri bode malo več pripraviti mogel. In zopet od druge strani ga straši sodba, ki ga v večnosti čaka. Pravični sodnik mu bo namreč rekel: „Z različnimi milostmi sem te tolikokrat k sebi vabil in ti me nisi hotel poslušati: „Glej! zdaj bom pa se jes tvoji pogubi smejal.“ — Ker od vseh strani tako stisko terpi, ker ga bližnji zmetujejo, žena in otroci preklinjajo, prepusti se obupu, greh za grehom doprinaša, dokler ne umerje, berž ko ne brez — pokore in če tako umerje, pogrezne se na večne čase v pekel. Če se človek v obup pritira, zveksine (veči del) sledi tudi

7. silno pokončanje samega sebe. — To pa je najstrašnejši človekov konec na zemlji in tudi najgotovejša poguba v večnosti. — Pogostoma se v sedanjem času čuje: „Tam se je nečistnik vstrelil, — tam se je obesil, — tam je eden v vodo skočil, — tam si je eden z nožem življenje vzel.“ Taka djanja so silno pokončanje samega sebe, ker na mah (naglo) človeško življenje vkončuje. — Razun tega pa je tudi tiho pokončanje samega sebe, kedar se na skrivnem doprinašajo nečisti grehi, ki zdravje in življenje podkopavajo. Ti grehi se velijo sodomitarski grehi. Ta zločestva ali hudobije zakone dalajo nerodovitne ali otrokom življenje slabijo. Taki nečistniki grejo trudni grehov, preden je božja volja, pod zemljo počivat, ali ker so se sami pokončali, gredó z grizečo vestjo pod zemljo in na sodbo božjo, pri kateri bode se njihov skriti greh vsem ljudem razodel.

## Sklep.

Ljubljene keršanske duše! zdaj vam je znano, kateri hudi duhovi da iz nečistosti izhajajo; namreč: duh nepokoja in zmotnjave i. t. d. Zdaj pa mi tudi povejte, ali je kateri greh tako škodljiv in merzek, kakor nečisti greh? Ker je ta greh od Boga preklet in od bogaboječih ljudi sovražen, rajtal sem si za svojo pastirsko dolžnost vas opomniti, da bi se nečistosti ogibali. — O da bi se nazaj na pravo zveličansko pot obrnili vsi, ki so se nečistosti dali od nje odverniti! — Moj Bog in moj Gospod! kakor jes tebe prosim za poboljšanje nečistih grešnikov, tako pa te tudi prosim s ponižnim srcem: Obderži tiste duše, ki še zdaj ta greh sovražijo, v stalni pobožnosti in bogaboječnosti; okrepi in potrdi jih s svojo milostjo, da se pogubljenemu svetu ne bodo dale omajati, ampak se vredne napravijo nebeškega veselja, katerega si samo tistim pripravil, ki so čistega serca. Amen.

## Pridiga za Svečnico.

(Česa nas spominjajo sveče, ki se danes blagoslovijo? Gov. J. S—c.)

„Moje oči so vidile tvoje zveličanje, katero si pripravil pred obličjem vseh narodov, luč v razsvitljenje nevernikom, in v čast Izraelu svojemu ljudstvu.“

(Luk. 2, 30–32.)

## Vvod.

Sv. Lukež nam v današnjem sv. evangelju popisuje, kako je prišla rožna Devica Marija štirideseti dan po rojstvu božjega Sina v tempelj, da bi tamkej Jezusa darovala. Dasiravno se jej ni bilo treba čistiti, kakor drugim materam, vendar se je hotla Mojzesovi zapovedi podvreči in prinese na svojih deviških rokah najljubeznjiviše dete, katero je rumeno solnce kdaj obsijalo. O kako svet je bil zdaj tempelj božji! Sam božji Sin je prišel v njega; zato pa tudi stari Simeon in pobožna Ana Boga hvalita, ker je revnim grešnikom toliko usmiljenje skazal. Prisijala je zdaj v tempelj tista luč, katero imenuje stari Simeon „luč v razsvitljenje nevernikom!“ Ja kristjani! v Kristusu nam je prisijala prava luč, in ravno to luč pomenjajo tudi sveče, katere se današnji praznik blagoslovljajo. Za to lučjo, za Kristusom, bi morali pa tudi zvesto hoditi, da nam bo enkrat unkraj groba sijala večna luč.

To ljubeznjivi! bi vam danes rad nekoliko razložil, torej vprašam:

Na koga nas spominjajo sveče, ki se danes blagoslovljajo?

Na to vprašanje vam hočem z božjo pomočjo danes odgovoriti. Ti pa, ljubljena in usmiljena mati Marija! prosi Jezusa za nas, katerega si danešnji den veselo v tempeljnu darovala.

### Razlaga.

1. Sveče, sem rekel, katere se danes v cerkvi blagoslovljajo, pomenjajo Jezusa, ki se samega sebe „luč sveta“ imenuje.

Kaj ne, ljubeznjivi! kako dolgočasno je po noči v temi hoditi? Koliko nevarnosti človeku proti, zato pa tudi pravijo: „Noč ima svojo moč“. Taka tema, ljubeznjivi! in seer dušna tema je pred Kristusovim rojstvom ležala po celi zemlji. Bila je noč, tista črna noč pregreh in krivic, črna noč malikovanja in gerdih grehov. Oh res žalostni časi, dokler ni prisijala prava luč na svet namreč Jezus Kristus!

Kakor se zjutraj še na nebu popred zjutrajna zarja prikaže, preden se vzdigne rumeno solnce; tako se nam je popred še prikazala rožna Devica Marija, iz katere nam je bilo rojeno rumeno solnce, prava luč Zveličar naš Jezus Kristus. Ja, Kristus je bil prava luč. On nam je svetil s svojim sv. naukom, svetil nam je z najlepšim izgledom, z najčistejšim življenjem. Skoz britko smert na križu nam je odperl nebeške vrata in nam v svetih zakramentih še zmirej svoje obilne gnade deli. O kako prav je rekel stari Simeon, da Kristus je „luč v razsvitljenje nevernikom.“ Kako po vsi pravici je Kristus sam od sebe govoril: „Jes sem luč sveta; kdor hodi za menoj, ne hodi po temi, ampak bo imel luč življenja.“ Oj, srečni mi katoliški kristjani, da nam je v Kristusu prisijala prava luč, katere nam kaže: Kaj moramo storiti, kaj opuščati, da večno krono v nebesih dosežemo! Simeon je Boga hvalil, da je dočakal videti Kristusa pravo luč. Oj zahvaljajmo se tudi mi usmiljenemu Bogu, da nas je poklical v sveto katoliško cerkev, v kateri nam sveti prava luč Jezus Kristus. Ja kristjani! največa dobrota za nas je, da smo katoliški kristjani, ker le mi imamo pravo vero, katere nam pot kaže v nebeški Jeruzalem. Oh koliko je še krivo-vercev na svetu, koliko revnih ajdov, katerim še ne sveti prava luč sv. vere; mi pa smo katoliški kristjani, nas je preusmiljeni Bog poklical v svoj vinograd, da po kratkem delu obilno plačilo dosežemo. Čast in hvala torej tebi trojedini Bog, Oče, Sin in sv. sv. Duh, za luč svete vere! Največe bogatvo za nas je, da smo katoliški kristjani! O ne daj usmiljeni Oče! da bi nam luč svete vere kedaj ugasnila. O naj prisveti skorej ta luč pa tudi vbogim ajdom in krivo-vercem, da bo skorej en hlev in en pastir. —

Kristus torej, sem rekel, nam je prava luč in to luč pomenijo tudi vaše goreče sveče, katere bote danes v rokah držali. Pa kaj

pomaga samo spoznati, kako lepo nam ta luč sveti, če pa za to lučjo nečemo hoditi? Moramo torej tudi

2. zvesto za to lučjo iti. Pa koliko jih je katoliških kristjanov, in žalosten rečem, tudi iz naše fare, ki ne hodijo za Kristusom, za to nebeško lučjo; temveč hodijo rajši v temi, v hudi in nevarni temi nečistosti in pijančevanja, v temi nevoščljivosti, jeze in kletve, v temi grešnih želj in misel. Ja, ljubeznjivi! kerščeni ste bili v imenu presvete Trojice, postali ste otroci božji in dediči nebeškega kraljestva. Pa kaj pomaga, če ne živite po naukih sv. vere? Kaj ti pomaga keršansko ime, če pa hujši od ajda živiš? O verjemi mi, da ni olja dobrih del, ni pravega olja v tvoji lampici, pa že se bliža nebeški ženin, pa s prazno lampo mu pojdeš nasproti kakor abotne evangeljske device. Tim pa je rekel ženin: „Vas ne poznam.“ Kaj pa bo tebi rekel, ki z mertvaško svečo ngasne tudi luč tvojega življenja? Oh, moj Bog! „Veliko je poklicanih, malo pa izvoljenih!“ Torej čujte ljubeznjivi! mili glas sv. aposteljna Pavlja, ki vas tako očetovsko opominja, rakoč: „Verzimo od sebe dela temé, in oblecimo orožje svitlobe. Kakor po dnevu pošteno hodimo, ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v kregu in nevoščljivosti; temuč oblecite Gospoda Jezusa Kristusa!“ Ja deržimo se stanovitno naukov sv. vere in živimo po njih, le tako bomo hodili tudi za Kristusom, ki je prava luč, „luč v razsvitljenje nevernikom.“ O hodimo za Jezusom! Saj k temu nas opominja današnji praznik, k temu nas vabijo tudi goreče sveče, ktere bote danes v rokah deržali; na to nas posebno opominja tudi sveča, ktero so nam naši botri pri sv. kerstu deržali. In sem vam, ljubljeni bratje in sestre moje! lansko leto današnji dan v roke podal mertvaško svečo in sem rekel, da pri tej berleči luči se bote žalostni ozirali v vaše pretečeno, sedajno in prihodnje življenje; bi vam pa danes tako rad ponudil vašo kerstno svečo. Oh zmisljajte se ljubeznjivi! nazaj na tisti sveti trenutek, ko so vas vaši botri k sv. kerstu prinesli in v vašem imenu obljubili, da bote vselej pošteno in lepo živeli, in duhovnik so vam podali kerstno svečo rekoč: „Vzemi gorečo svečo, in ohrani brez madeža svoj kerst; spolnuj zapovedi božje, da, kedar bo Gospod k ženitovanju prišel, moreš njemu nasproti iti z vsemi svetniki v nebeški kraljevi hiši, in prideš v večno življenje, da živiš vekomaj! Amen.“ Ja ljubeznjivi! to je sveti čas sv. kersta! Vreden da bi se z vsemi zvonovi zvonilo, kedar se otrok kerščuje. Pa kar kristjan tukaj obljubi, mora tudi zvesto deržati. Neki priden duhovnik, ko so pervikrat kerstili, so obderžali za se tisto svečo, ktero so otroku podali in so si mislili: „Na tega otroka, kterege sem danes kerstil, bom posebno gledal, kako se bo kaj zaderžal.“ Otrok, — bila je namreč deklica, — je bil prav priden in se je lepo zaderžal, dokler je v šolo hodil. Pa ko Micka pride v tiste leta, ko se dekletom že začne v glavi verteti in na vse rajši mislijo kakor na Boga, na

svarjenje staršev, na nauke pridigarjev in spovednikov; tudi ona začne s pravega pota na krivi pot nekoliko stopati. Molitev in pogosta spoved je ni več veselila, kakor hitro je začela po rajih hoditi in bila je res v veliki nevarnosti zapeljana biti. To je pridnega duhovnika v serce bolelo, ter si mislijo: „Moj Bog! da sem tako nesrečen. Tista deklica, katero sem prvo v svojem življenji kerstil, je v veliki nevarnosti svojo nedolžnost zgubiti.“ Pokličejo torej deklico k sebi, ravno ko se je napravljala na neki raj iti. Ko deklica pride, pokažejo jej tisto svečo, katero so jej pri njenem kerstu podali in pravijo: „Glej, Mica! tisto svečo, katero sem ti pri tvojem kerstu v roke podal; ali pa tudi tako živiš, kakor si pri sv. kerstu Bogu obljubila?“ Deklica ta še ni bila pokažena kakor nekatere naših deklet, katerih se že nobena beseda več ne prime ne dobra ne huda in nočejo popred spregledati, dokler jim ne dajo mertvaške sveče v roke. Takrat bodo scer spregledale, pa, oh! prepozno! — Deklica ta je bila mehkega serca, torej jo tudi pogled kerstne sveče in prijazne besede duhovnega očeta tako v serce ganejo, da jej vroče solze grevenge obilno po licih tečejo. Bila je pa tudi od zdaj vsa drugačna, lep izgled sramožljivosti in lepega zaderžanja vsem drugim dekletom. Vsi pošteni ljudje so jo radi imeli gotovo najrajši pa Bog, ki jo je kmalo potem k sebi vzel. Ljubi bratje in sestre moje! Jes scer nisem nobenega izmed vas kerstil, kar vas je tukaj zbranih, pa v imenu tistih duhovnikov, ki so vas kerščevali, vam vsem skupaj podam danes kerstne sveče v roke in rečem: Glejte te sveče, o le dobro jih pogledajte! Ali pa tudi tako živite, kakor ste pri sv. kerstu Bogu obljubili? Ali hodite za pravo lučjo, ktera je Jezus Kristus? Ali ste pravi kristjani in lepo po naukih sv. vere živite? O blagor vam, če je temu taka, vam bo pa tudi unkraj groba sijala večna luč, na katero nas spominjajo tudi goreče sveče, ki jih bote danes v rokah držali. Ja kdor zvesto hodi za pravo lučjo Jezusom,

3. temu bo pa tudi enkrat svetila večna luč.

Težke in britke misli se večkrat v človeškem sercu vzdigujejo. Naša duša čuti, da ni tukaj na svetu doma, da njen pravi dom mora tam gori biti pri Očetu. In človeku se stori tako težko in britko pri sercu, da bi jokal in ne ve zakaj. Stoži se mu po neznan domovini, da mu ni več za svet, temveč žalosten zdihuje: „Oh da bi že skoraj tam gori bil, ker žalosti ne bo več!“ — Žalostna duša, vtolaži se! Skorej, skorej boš tam gori. Le hodi zvesto tudi na zamlji v Jezusovi luči! Derži se njegovih svetih naukov in živi po njih! In prisijala ti bo skorej nebeška luč, lepša kakor pri Jezusovih jasticah, svitlejša kakor na gori Tabor. In ta luč, o stermin in čudi se ljuba duša! ta luč bo večna, na bo šla več za goro. Glej, saj od tega sladkega upanja ti pravijo tudi sveče, ktere veselo goreti vidiš! O sladko upanje: Sijala bo brumnim enkrat večna luč; — sladko upanje, tisladiš nam britke ure našega živ-

ljenja! — Pa le brumnim, le tistim, ki v gnadi božji umerjejo, bo enkrat sijala večna luč. Kdor pa tukaj ne ljubi svete Jezusove vere, kdor noče živeti po lepih Jezusovih naukih; temuč le hodi po nevarni temi grehov in krivic; temu tudi večna luč ne bo sijala; ampak veržen bo v unajno temo. Če torej zdaj nočeš poslušati glasu božjega, če ne ubogaš svojega angelja varha, če se ne zмениš za očetov glas svojega spovednika, če ne poslušáš svoje vesti, če si v grehih terdovraten; — o tedaj ne upaj, da bi ti enkrat svetila večna luč! „Scer bodo molili tudi na tvojem grobu: „Naj mu sveti večna luč!“ — Pa zastonj! luč svete vere si zaničeval, — s težko butaro grehov si stopil pred pravičnega sodnika, — ne bo ti svetila večna luč, temuč veržen boš v unajno temo, — in le mali žark upanja ti ne bo prisvetil, da boš enkrat rešen iz strašne teme. O večna tema! o strašna tema! O pravična roka božja!

Kdo torej, ljubeznjivi! bi hotel prebivati v tej strašni temi!? Torej, predrage Jezusove ovčice! naj tudi druge vidite hoditi po širokem potu greba, ne hodite za njimi! Pot ta pelje v večno temo, v večno pogubljenje! Spominjajte se, da imate edino dušo, — in ta enkrat zgubljena, — zgubljena na večno. Hodite stanovitno po tisti luči, ktero vam je prižgal sam božji Sin Jezus Kristus! Naj vas tudi hudobni ljudje zavoljo lepega zadržanja zaničujejo; smert bo enkrat pokazala, kdo je boljši del izvolil, vi ali uni? Med tem ko bodo hudobneži z velikim strahom pričakovali svoje poslednje ure in se tresli stopiti pred sodnika živih in mertvih; veselil se bo pravični svoje smerti. Prijel bo za mertvaško svečo, pa ne s strahom in trepetom. — Ta mu bo slednja luč na tem svetu, — pa unkraj groba mu bo prisijala druga luč, in ta bo nebeška večna luč.

### Sklep.

To torej, ljubi kristjani! naj vam pravijo danes tudi goreče sveče, ktere bote v rokah deržali. Naj vas spominjajo na pravo luč, ktera je Jezus Kristus sam in njegov sveti nauk. Naj vas pa tudi živo opominjajo, da morate hoditi za to lučjo, ter živeti po naukih svete vere, ako hočete, da vam bo pa tudi unkraj groba enkrat svetila večna luč. Amen.

## Šmarnice.

(Začetek Majnikove pobožnosti. Spisal in govoril l. 1878 J. S—b—c.)

„Angelj je prišel k Mariji, in je rekel:  
Češčena (Marija)“ (Luk. I. 28.)

### V v o d.

Agata, hči revnega delavca, je že v mladih letih svojega dobrega očeta zgubila. Imela pa je pobožno mater, koja si je veliko prizadevala, svojega otroka v strahu božjem izrediti.

„Ljubo moje dete,“ jej je večkrat djala, jes vboga reva ti nimam posvetnega premoženja zapustiti. Pa zaupaj v Boga in v pomoč matere božje, in ne boš nikdar zapuščena“, Komaj Agata 12. leto spolni, jej tudi njena dobra mati umerje. Verh tega nastane tudi še ogenj, ki materno hišico v pepel spremeni. O kako britke solze je Agata zdaj pretakala, ker res je bila po teh nesrečah velika sirota. Agata pa je v vseh teh nesrečah zaupala v božjo in Marijino pomoč. In glejte, že drugo noč je imela prav prijetne sanje. Zdelo se jej je, kakor bi stala pred njo v nebeški lepoti Marija, nebeška kraljica. „Ne jokaj, ljubo dete!“ jej reče Marija. „Če tudi nimaš ne očeta, ne matere na zemlji, vendar nisi po vsem zapuščena. Bog je tvoj oče, in jes bom tvoja mati, in dobro ti pojde“. In res so se spolnile te Marijine besede. Neka premožna gospa deklico k sebi vzame, ter jo z vsem potrebnem oskerbljuje.

Ljubi moji! kakor siroti Agati, tako dostikrat žuga tudi nam nesreča in uboštvo. Reve in nadloge obdajajo naše telo, dušo pa stiska marsiktera britkost in veliki strah pred smertjo in večnostjo. Torej se ni čuditi, da v dušnih in telesnih potrebah pomoči iščemo. Pa kje jo bomo našli? Morebiti pri posvetnih ljudeh? Oh! ti nam pomagati ne morejo, ali pomagati nočejo. Našli jo bomo pri prijateljih in prijateljicah božjih, — našli jo bomo pri angeljih in svetnikih.

Berači pa najrajše v take hiše zahajajo prosit, kjer največji in najboljši dar dobijo, in kjer jih usmiljeni ljudje radi pod streho jemljejo. Taki božji berači smo tudi mi na svetu. Kdo ima pa najlepši in najboljši dar za nas? Kdo drugi, da naravnost povem, kakor Marija, nebeška kraljica, koja je za Bogom naša najbolj mogočna in usmiljena dobrotnica.

Ker sv. cerkev Marijino moč in ljubezen dobro pozna, zato jej ni, kakor drugim svetnikom, le en sam dan v letu odločila v njen praznik, temuč je njej v čast postavila več praznikov in v njeno slavo posvetila vse sabote.

Pa najlepši kraljici se spodobi tudi najlepši mesec v letu, in ta mesec je ravno sedajni majnik. Ko so kristjani spoznali velike

dobrote, katere vsaki dan od Marije prejemljemo, zato so pa tudi iz hvaležnosti in ljubezni do nebeške kraljice v njeno počeščenje ves mesec majnik odločili. In sv. cerkev je majnikovo pobožnost potrdila, in z obilnimi odpustiki obdarovala.

Tudi mi, ljubi kristjani! smo Marijini otroci. Hvaležni otroci pa svoji materi radi kakošno veselje naredijo. Kaj bomo torej mi v majniku Mariji v dar prinesli, ker ne moremo, kakor po mestih in večih vaseh vsaki den šmarnic imeti? Pozdravljali jo bomo z besedami, s katerimi so jo že nekdaj pozdravljali nadangelj Gabrijel, sv. Elizabeta in sv. katoliška cerkev. In ravno prelepo molitvico „Češčeno Marijo“ bomo v tem Mariji na čast posvečenem mesecu premišljevali.

Ker smo pa mi preslabi in zavoljo svojih obilnih grehov nezmožni toliko čisto Device in mogočno Gospo spodobno počastiti, pa povabim vas Kerubime in Serafime in vse božje svetnike in svetnice, da nam pomagajte, Marijo, Majnikovo kraljico, vredno počastiti in potrebne pomoči od Nje sprostiti!

## Razlaga.

### 1. Začetek Majnikove pobožnosti.

Majnikova pobožnost je že nad 300 let stara, in berž ko ne, jo je že sv. Filip Neri vpeljal. Njegov namen je bil s to pobožnostjo ljudi, posebno mladino od pregrešnih veselje odtergati in jih za čast Marije „Matere lepe ljubezni“ pridobiti. On sam je to pobožnost vodil, ter vedno k Mariji zdihoval, naj bi posebno mlade ljudi za svoje otroke sprejela, ter jih greha varovala.

2. Potrebo majnikove pobožnosti so cerkveni poglavarji kmalo spoznali, zato se je z laškega hitro razširila tudi v druge kraje. In ni skorej dežele na svetu, v kateri se ne bi posebno ta mesec Marija pozdravljala s prelepimi angeljskimi besedami: Češčena Marija! Prebivalci v severnih krajih, kjer je večna zima pobožno kličejo: Češčena Marija! Na jutrovem, od koder nam zlató selnee prisije, se ponavlja angeljsko pozdravljenje: Češčena Marija! Rudečo-kožnik v daljni Ameriki se spodobno odkrije, ter pobožno moli: Češčena Marija! In iz razbeljene Afrikanske puščave Arabec svoje roke k Mariji povzdiguje, ter pobožno moli: Češčena Marija! Ja po vseh petih delih sveta ima Marija svoje otroke, ki posebno v tem mesecu na njo mislijo in svoje roke k tej majnikovi kraljici stegujejo, ter jo pobožno pozdravljajo: Češčena Marija!

3. V vsakem stanu ima Marija svoje častilce. Papež se priklanja s trojno krono pred podobo nebeške kraljice, ter jo pozdravljajo: Češčena Marija! Škofi in duhovniki vsaki dan molijo: Češčena Marija! Kralji in cesarji pokladajo svoje zlate krone pred Marijin tron, ter pobožno kličejo: Češčena Marija! Vojščak na straži sliši juternico zvoniti in zdihne proti Mariji: Češčena Marija!

Kmet na polju, mornar na barki, lovec na pečinah, nekdamni divjak v gozdni goščavi se v tem mesecu nji priporočajo, in tako se spolnuje Marijino lastno prerokovanje: „Odsihmal me bodo vsi narodi srečno imenovali.“

4. Ker je ta mesec ves Marijin, moramo se vsi njenemu varstvu izročiti. K temu nas nagiblje naša lastna korist, ker Marija v tem mesecu posebno bogato odpira svoje roke in svojim otrokom obilne milosti deli. Oh, kdo zamore prešteti vse dušne in telesne dobrote, ki jih Marijini častilci vsako leto v majnikovi pobožnosti iz njenih rok dobivajo!

K Marijnemu češčenju nas pa tudi velike potrebe nagibajo. V stiski je sv. katoliška cerkev z njenim poglavarjem, z duhovniki in verniki vred. V nevarnosti so naše dežele, kjer so razpertije in ljudje nezadovoljni. Sam večni Bog ve kakošna huda nevihta vtegne čez naše cesarstvo priti. Marija pa je pomoč kristjanov; ona je že tolikokrat vojske odvernila, ali pa zmago čez hudobne sovražnike pridobila, zato jo pa tudi v viharjih časih v pomoč kličemo: Marija, pomoč kristjanov, pomagaj nam!

V silni nevarnosti so naše duše zavoljo toliko vabljevih priložnost in zapeljivih skušnjav. — V nevarnosti so, o starši! vaši otroci, ktere satan, slabo nagnjenje in svet nesrečne storiti in pogubiti išče. Zato kličimo Marijo v pomoč: Marija pomagaj nam! — Žegna božjega potrebujemo na polju, njivah in travnikih, ki nam, zavoljo naših grehov od Boga preklete, le pičle in slabe pridelke rodijo. O majnikova kraljica! blagoslovi s svojo materno roko naše polja in vse pridelke zemlje!

V veliki stiski so verne duše v vicah, za ktere se ravno v tem mesecu mnogo sv. meš, sv. obhajil in sv. odpustkov daruje in se jim tako iz strašnih vic pomaga.

Ljubi moji! če vse to pomislimo, moramo dobro spoznati, kako potrebno je, da Marijo, našo dobro mater, posebno v tem mesecu častimo in jo na pomoč kličemo; saj z nami vred in za nas pošilja tisuč in tisuč vernikov svoje prošnje in zdihljeje v majniku pred Marijin sedež. In ako Marija že nobenega posameznega zdihljeja ne prezre, bo še vse rajše uslišala splošne prošnje, ktere verniki posebno v majniku pred njen sedež pokladajo, ter jo zaupljivo pozdravljajo z angeljskimi besedami: Češčena Marija!

5. Neki puščavnik je že dolgo v noč molil, in ravno se hoče vleči na svojo terdo postelj. Na enkrat postane njegova utica vsa svitla, in Marija, nebeška kraljica, priplava v nebeški lepoti v njegovo revno hišico. Imela je prelepi plajšč, ki je bil z besedami: „Češčena Marija!“ kakor z zlatimi zvezdicami ves obsejan. Temu se čudi pobožni puščavnik. Marija pa mu reče: „S temi zlatimi zvezdicami si ti okinčal moj plajšč. Kedarkoli si molil pobožno: Češčena Marija! je tvoj angelj varh te besede z zlatimi čerkami v

moj plajšč všil. Skoraj bo ves ta plajšč s temi besedami okinčan, zato veseli se večnega plačila“. Marija zgine, trudni puščavnik pa pade na svoje kolena, sklene roke in pobožno moli: Češčena Marija!

### Sklep.

Ljubi moji! naj svet reče, karkoli hoče, mi pa se hočemo zbirati kakor pridni otroci okoli sedeža svoje dobre matere, pred njo svoje roke sklepati, in jo v ponižnosti svojega serca pozdravljati: Češčena Marija, majnikova kraljica, prosi Boga za nas! Na smertni postelji še nihče ni rekel: žal mi je, da sem Marijo preveč častil, da sem se njej v čast postil, molil, njene cerkve in altarje obiskoval in kinčal; temveč najpobožnejše duše so tožile, da so jo premalo častile, ker takrat spoznajo, da je Marija za Bogom njih najmogočnša pomočnica. Naj tudi terbasti ljudje pravijo, da so šmarnice nepotrebne, da so zguba časa; mi pa hočemo k tebi pribеžati, ljubljena mati, ter te posebno v tem mesecu častiti, kakor tvoji dobri otroci: Češčena Marija, majnikova kraljica, rožna devica, „salve“ — bodi pozdravljena! Amen.

## Osnovane postne pridige

o drevesu v paradižu, o drevesu na Kalvariji in o drevesu v katoliški cerkvi.

### I. Postna pridiga.

(O drevesu v paradižu.)

„Sadu drevesa, ktero je v sredi raja, nama je Bog zapovedal, ne jesti, in se ga ne dotakniti, da kje ne umerjeva.“

(I. Mojz. 3, 3.)

### Vvod.

Doživeli smo spet sv. postni čas in slišali glas naše matere sv. katoliške cerkve, ki nas kliče z besedami sv. apost. Pavla: „Glejte, zdaj je prijetni čas; glejte, zdaj je dan zveličanja!“ Ja res! Sv. postni čas je čas zveličanja za vsacega, ki se v tem sv. postnem času obnaša po nauku in volji sv. kat. cerkve. Sv. cerkev pa nam zapoveduje, naj se v postnem času postimo; zato je prepovedano ženitovanje in vse očitno razveseljevanje in je post zunaj nedelj ob vseh delavnikih od pepelnice do velikonočne nedelje.

Sv. cerkev nam zapoveduje, naj pogostoma molimo; zato je se vodi sv. križev pot, se prepevajo žalostne pesmi, se obhajajo pobožnosti sv. kronane glave, in se razlegajo postne pridige.

Sv. cerkev nam zapoveduje, naj pogostoma pre mišljujemo; zatorej se bere razlaganje britkega terpljenja Jezusa Kristusa, se nam kaže podoba sv. križa in se tudi izpušča pri sv. meši „Glorija“ in „Aleluja“ in v praefationi ali v predglasji se pojejo pomenljive besede: „kteri si zveličanje človeškega rodu na les sv. križa postavil, naj bo tisti, ki je na lesu zmagal, tudi na lesu premagan po Kristusu Gospodu našem.“

To so dokaj lepe in pomenljive besede in te hočemo tudi mi v tem sv. postnem času pre mišljevati. Govoril bom toraj o treh drevesih: o drevesu v paradižu, o drevesu na Kalvariji in o drevesu v cerkvi.

Danes torej o drevesu v paradižu; to drevo nam pravi:

1. da smo vsi grešniki in
2. kako da smo grešniki postali. Zvesto poslušajte!

### Razlaga.

Iz katekizma veste, zakaj da je Bog človeka stvaril? Da bi Boga spoznal, čistil . . . in zveličan bil. Postavil je prva dva človeka Adama in Evo v neizrečeno lep vert — in jima vse na zemlji izročil in podvergel. Za to veliko čast in srečo jima je Bog dal le eno samo zapoved, naj tako pokažeta, da sta pokorna in hvaležna pa tudi vredna te prevelike časti in sreče.

1. Pa Adam in Eva sta grešila.

Kako se je to godilo, popisuje nam sv. pismo tako-le: Zaverženih angeljev eden . . . (I. Mojz. III. 1. — pa tudi „Jedro“ str. 57.).

2. Adam in Eva sta si škodovala na telesu in na duši.

Kača jima je rekla: „Vajne oči se bojo vama odperle“; res da so se jima oči odperle pa le v to, da sta gledala neizrečeno škodo, ktero je greh napravil. Škodoval jima je greh na telesu: Delati jima je bilo prej lahko in veselo, zdaj v potu svojega obraza; — prišle so nad nju žalosti, britkosti in bolezni; — prej je jima bilo vse pokorno in jima ni moglo škodovati, zdaj so jima grozile nevarnosti od žival in drugih stvari; — prej jima je bila zemlja prelepa in prerodovitna, sv. raj, zdaj pa dolina solz . . . prej smerti nista poznala, zdaj se jima je bližala in sta umerla.

Škodoval jima je greh na duši. Njuna duša je bila sveta in Bogu ljuba, — zdaj je postala pred Bogom najsvetejšim gerda in nedopadljiva in pred Bogom najpravičnejšim kazai in pogubljenja vredna. Njuna pamet je otemnela, da nista več prav poznala Boga . . . njuna volja je bila popačena, da sta bila bolj k hudemu itd. . . . Glejte nesrečo, ktero je Adamu in Evi greh napravil! Kolikorkrat je sv. Anzelm to nesrečo in škodo pre mišljeval, vselej je iz-

dihoval: „O strašna prememba! Kako je bilo prej vse dobro, kako hudo pa je zdaj vse!“ Vse to je storil greh; pa ne le samo prvim staršem.

3. Greh je ravno tako škodoval nam vsem, ki smo otroci Adamovi.

Vsako žito, vsako drevo, vsaka žival ima na sebi še zdaj ravno tisto natoro ali bitsvo, kakor je postala po grehu, je ravno taka, kakor . . . Tudi človek ima na sebi ravno tisto bitstvo, ktereга sta imela po grehu Adam in Eva. Le pogledjmo svoje telo, svojo dušo (Se popisuje; glej Jedro str. 60.). Zatorej zdihuje že kralj David: „Glej, v grehih sem spočet... in sv. Pavelj: „Kakor je po enem človeku greh na svet prišel in po grehu smert: . . . „Ali je pa po pravici, da moramo zadolženje svojih prvih staršev tudi mi nositi in za njun greh se tudi mi pokoriti?“ tako morebiti kdo poprašuje. Temu kratko odgovarjam: Mi vsi nosimo na sebi kazni prvega greha, tako je Bog naravnal, ki je večna pravica; zatorej mora to tudi pravično biti: „Pravičen je Bog po vseh svojih potih in naredbah“. Poslušajte to-le priliko: Nek kralj je enega svojih podložnih brez vsega njegovega zaslužnja iz same milosti, odvezl za svojega otroka, ga obsipal s častjo in bogastvom, in mu obljubil, da bo tudi njegove otroke in otrok etroke lepo preskerboval, ako mu ta podložni to ali uno zapoved zvesto spolnuje in se vrednega skaže vseh teh dobrot. Podložnik bi pa šel, bi to zapoved prelomil, bi se vzdignil in spuntal zoper svojega predobrega gospoda in kralja, — gospod bi pa opornega in puntarskega nehvaležneža spodil iz svoje hiše in službe, izgnal iz svoje dežele. Ta nesrečni človek bi pa v svojem novem nesrečnem stanu otroke dobil: gotovo bojo delili žalostno osodo svojega očeta tudi ti njegovi otroci. Kot Adamovi otroci nosimo in delimo tudi mi vsi Adamovo osodo.

### Sklep.

Stali smo danes v paradižu — sv. raju . . . pa smo slišali neizrečeno žalostno prigodbo. Videli smo drevo vsred paradiža . . . pa to drevo nam je pravilo, da smo mi vsi grešniki in kako da smo grešniki postali. — Grešniki smo, ne bodimo prevzetni; — ne podajajmo se v skušnjavo, kakor je Eva šla k drevesu; — verujmo Bogu, ne pa zapeljivcem, katerih besede in obljube so lažnjive; — in kot grešniki obračajmo svoje oči od drevesa v paradižu, ktero nas opominja našega greha, in obračajmo svoje oči do drevesa na Kalvariji, ki je naše upanje in zveličanje. Amen.

## Družba sv. Mohora.

### Preljubi Slovenci!

Náš „Besednik“, ki je dosedaj donášal novice o družbi sv. Mohora, je žalibog nehal izhajati. Tako smo prišli ob časnik, ki je zadeve imenovane družbe obdeloval. Zatorej je to nalogo sprejel spet „Slovenski Prijatelj“ in bode, kakor nekdanj, donášal, razglasoval in obravnoval vse, kar družbo sv. Mohora zadeva.

To svojo nalogo prične „Slov. Prijatelj“ izpeljevati s tim, da vse čč. gg. poverenike, vse čč. gg. duhovnike in vse čč. gg. domorodce prav lepo prosi, naj si na vso moč prizadevajo podpirati imenovano družbo. Ona nastopi letos svoj XXVII. tečaj. Zares s ponosom sme se ozreti nazaj na svoje delovanje v minulih letih. Število udov je naraščalo vsako leto, in leto za letom je zaznamovano z blagonosnimi deli. Odkar se je družba leta 1860 postavila na cerkvena tla: skazovala se je prava krušna mati Slovencev; leto za letom je imela polno krilo tečne hrane, katero je z radodarnimi rokami svojim otrokom delila tako obilno, da se je le kar vsakdo čudil nad božjim blagoslovom. Nas Slovencev še ni dva milijona — in lani je bilo vpisanih 24.424 družbenikov, letos pa se družbine knjige tiskajo v 26.000 iztisih. To je ogromno veliko, tako veliko, da se tudi ptujci zavzemajo in zadosti načuditi ne morejo. So v Avstriji in zunaj Avstrije veliko, veliko veči narodi kakor je slovenski, ali mi ne najdemo pri nobenem pobožne družbe, katera bi se v primeri z našim malim narodom le od daleč meriti zamogla z družbo sv. Mohora. Ta prikazen pač tolaži, pač navdušuje vsakega rodoljuba ter mu zbuja upanje, da vendar boljša prihodnost čaka ljubljeni narod slovenski. Veličastno število udov, ki vsako leto še narašča, priča vsemu svetu, da se narod zbuja, da hrepeni po zdravi omiki, da Slovenci poginiti nočejo, in da nad vse cenijo najzlahtnejši svetinji: vero in narodnost svojih očetov.

Ravno one dve prežlahtni svetinji slovenskemu narodu ohranjevati: uterjevati katoliško vero, buditi ljubezen do domovine, po dobrih knjigah širiti vednost in po keršanski omiki peljati Slovence do više stopinje časnega blagostanja, to je in ostane družbin namen tudi v prihodnje. Kar je v dosego tega namena na družbinem odboru ležeče: ne bode se branil nobenega dela, da družba blago svojo nalogo vsestransko zveršuje. K temu pa mu je neobhodno treba Vaše podpore, mili rojaci in rodoljubi! Vas, ki Vam je mar za duševni in materialni napredek Slovencev, zopet uljudno vabimo na delo in prosimo, da nam tudi letos pridno pomagata, družbo med narodom razširjevati. Zlasti do Vas, prečastiti poverjeniki, dekanijski in farni predstojniki! se obrača odbor z nadležno prošnjo: podučujte naše ljudstvo o bratovščini sv. Mohora,

razlagajte mu njeni namen in njene koristi in pri-  
govarjajte k njenemu pristopu, kjerkoli lepo pri-  
ložnost imate! Število udov je res velikansko, vendar ni doraslo  
še tako, da bi se pomnožiti več ne dalo. Še je veliko duhovnij ali  
župnij, ki štejejo le pičlo število med našimi družniki. Res je, da  
so časi terdi in da je huda za denar, — pa lepa beseda lep prostor  
najde in kdor terka, temu se tudi odpre; saj so družbine knjige  
polne keršanskega, podučnega in kratkočasnega duha pa vredne še  
čez 2—3 goldinarje. Treba je le samo, da vsi skupaj od prvega  
do zadnjega delamo složno, pogumno in neutrudeno v zaupanji na  
Boga in Bog bode blagoslovil naše delo in našo družbo! Silne ne-  
varnosti obdajajo dandanes naš narod od vseh strani; v domači  
družini, v šoli, v srenji žugajo mu spodkopavati prvo in najpo-  
glavitnejšo podslombo vse sreče: vero in ž njo vred narodnost;  
dovelj glasno kličejo tedaj rodoljube vse na krepko delo in uzajemno  
brambo najsvetejših pravic. Složimo se tedaj v družbi sv. Mohora, da  
v keršanski slogi branimo in varujemo vsi, kar je narodu najbolj  
drago in sveto; združimo moči, da zjedinjeni preženemo nevednost,  
sirovost, sramoto in uboštvo in širimo poduk, omiko, čast, krepost  
in blagostanje po premili domovini naši!

I. Leta 1879 bojo čč. gg. družbeniki dobili te-le knjige:

1. „Slovenski Goffine“. II. snopič. Ureduje L. Ferčnik,  
dekan v Žabnicah.

2. „Šmarnice presv. Jezusovega Serca“. Spisuje  
slavnoznani pisatelj č. g. Janez Volčič, župnik v Šmarjeti.

3. „Spisovnik za Slovence“. Sestavil Andrej Pra-  
protnik, nadučitelj in ravnatelj I. mestne šole v Ljubljani.

4. „Občna zgodovina“. Spisuje gosp. prof. Josip Staré.

5. „Slovenske večernice“. Obsegale bodo povesti.

6. „Koledar za leto 1880.“

II. Družbina darila se bojo delila tako-le:

a) Sto in štirideset gold. za štiri krajše izvirne po-  
vesti, vsaki po 35 gold., v obsegu vsaj  $\frac{1}{2}$  tiskane pole in

b) Sto in štirideset gold. za štiri podučne spise raznega  
zapopadka, vsakemu po 35 gold., v obsegu  $\frac{1}{2}$  tiskane pole.

III. Pri vpisovanju družnikov in pri pošiljatvi  
denarja naj se blagovoljno gleda na to-le:

1. *Nabira družnikov naj se sklene z zadnjem dnevom meseca febr. 1879.*

Veliko dela in sitnosti napravljajo družbi taki udi, ki ob določenem času  
svojih letnih doneskov ne odrajtajo. Vse častite stare in nove družnike toraj  
nujno prosimo, naj nikar ne zabijo, ob pravem času družbi pristopiti in letnino  
poverjenikom oddati, da bode tem mogoče, vse doneske vsaj do petega  
marca z vpisovalnimi polami vred v Celovec odposlati.

2. *Letnina za vsako posamezno osebo ali ustanovo iznaša 1 gold., do-  
smertnina za posamezne osebe, za farne in šolske bukvarnice in društva (hiše  
ali cele družine se ne sprejemajo več za dosmrtne ude) 15 gold. na enkrat ali  
8 gold. dvakrat v teku enega leta. Na oglasila brez denarja se ne bode ozir jemal.*

3. *Kdor pervikrat v družbo stopi, naj pové, da je nov ud; imena naj se  
zapišejo razločno in sicer iz vsake fare zapored.*

Tudi *dosmertni* udje naj se vsako leto vpišejo, da se njih imena ne spregledajo. Povdarjati imamo, da se dosmertni ud premeniti ne more in ne sme; naj se vsako leto zapiše tisto ime, katero je bilo vpisano od začetka. Lepo prosimo, *števílo udov, dekaníjo in zadnjo pošto na čelu vpisovanjskih pol zaznamovati*, in kdor knjige prejema po železnici, zadnjo železnično štacijo, ob koncu pa dostaviti, koliko je starih, kolike novih udov in po kateri poti naj se knjige ob svojem času odpošljejo.

Imena družnikov naj se pošiljajo z denarjem vred pod naslovom: „družba sv. Mohora“ franko v Celovec do 5. marca 1879.

4. Bukve se bodo razpošiljale *meseca avgusta in septembra*, po versti, kakor so škofije tiskane v „Koledarju“.

*Razpošiljatev je vravnana tako, da vsaki ud svoje knjige vsaj do vseh Svetih prejme*

Knjige naj se sprejemajo kolikor mogoče po č. dekanijskih in farnih predstojnikih. Voznino za bukve *mora pa vsak ud sam plačati* čast gosp. dekaniskemu ali farnemu predstojniku.

Bukve naravno po pošti naj prejemajo samo tisti družbeniki, ki jih po gori omenjeni poti dobiti ne morejo; letnini pa naj priplačajo še 20 kr. za kolek in razne stroške, ki jih taka pošiljatev družbi prizadeva.

Preljubi Slovenci!

Družba sv. Mohora ima svojo dobro založeno in lepo uravnano tiskarno: ima svojo prostorno hišo v najprijetnejšem kraji celega mesta. Več ko je letnih družnikov, več tudi tiskarna zasluži, — več ko je dosmertnih družnikov, bolj narašča tudi „Matica“ in ložej se tako plačuje dolg, ki je še na hiši vpisan.

Zatorej č. g. domorodci pomagajte!

Veselo in srečno novo leto!!

Slov. Prijatelj.

## Duhovniške zadeve.

**Kerška škofija.** Č. g. Valjavec Jož. je dobil faro nemški Grebinj; Štefan er Jož. gre za provizorja v Obermühlbach. Umerla sta č. g. župnika Treven Ant. in Fik Fr. R. I. P.!

**Lavantinska škofija.** Č. g. Ozmec Fr. je postal župnik v Vurbergu. Umerl je č. g. Šuc Juri, župn. v Dramljah. R. I. P.!

**Ljubljanska škofija.** Č. g. Dovič J. je dobil župnijo v Mirnipeči. Č. g. Gerzin Jož. pride za kaplana v Stari terg pri Poljanah.

**Teržaška škofija.** Č. g. Dubrovič Mat. je dobil faro M. B. Pomočnice (pri starem sv. Antonu) v Terstu. Č. g. Budin Jož. je postavljen za stolnega vikarja v Terstu. Č. g. Štefan Ivan, novoposv., imenovan je duh. pom. v Beršecu; č. g. Skerl Jož. pa duh. pom. pri sv. Jakobu v Terstu, č. g. Strekel gre v Mile; č. g. Hrovat And., duh. pom. v Munah gre začasno v pokoj. — Umerli so: č. g. Grozič Angel, korar v Piranu; č. g. Gregorič Fr. župnik v Tinjanu, in č. O. Hermagora Roina v Pazinu, starosta frančiškanov te provincije. R. I. P.

---

Odgovorni izdajatelj in vrednik Andrej Einspieler.

Natisnila tiskarnica družbe sv. Mohora v Celovec.